Registered No. M. 2330.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

"ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்நாடு"

மலர் ௬ | ஸ்ரீமுக ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் 1933 ௵ டிசம்பர்மீ | இதழ் ௧௨

நிட்டை கூடினோர்க்கே பரமுத்தி

[ச. பொன்னுஸ்வாமிக் குருக்கள்]

குருவினது அநுக்கிரகத்தினாலே கேவல நிலையில் ஆணவமலத்தான் வந்த அறியாமையும், சகலநிலையில் மாயா கருவிகரணங்களான் வரும் அறிவுமாகிய இருவகைப் பாசங்களும் நீங்கி, தம் அறிவின்கண்ணே கேட்டலறிவினைக் கேட்கு முறையிற் கேட்டுச் சிந்திக்கும் முறைமையிற் சிந்தித்து அந்தக்கரணங்களோடு சேராது அடங்கிச் சிவத்தில் அன்பு செய்து நிற்கப் பெறுவரானால், பிரிதலில்லாத அச்சிவத்தியல்பு கேட்டற்காலத்துப் பொருட்டன்மை பற்றிப் பேதமாய்த் தோன்றிச் சிந்தித்தற்காலத்து அனைத்தினுங் கலப்புப்பற்றி அபேதமாய்த் தோன்றித் தெளிந்தபின் இவ்விரண்டுமில்லாது நுண்ணியதும் பரியதுமாயதோர் முறைமைபற்றி எப்பொழுதும் எவற்றிலும் ஒற்றித்து நின்றே ஒன்றிலும் பற்றிலனாய் வேறு தோன்றும். தெளிதலும் அதன்கண் நிகழும் அநுபவமும் இவையாம்.

வியாபகமாகிய ஆன்மா அவ்வியல்பு இழந்து ஏகதேசப்பட்டுக் கீழே நரகத்திற் சென்று துன்பத்தை யனுபவித்தற்குக் காரணமாகிய பாவமும், மேலே சுவர்க்காதிகளிற் சென்று இன்பத்தை யனுபவித்தற்குக் காரணமாகிய புண்ணியமும் பந்தமே யாகலின், அவற்றைத் தெளிதலுணர்வெனப்படு மாத்தா னறுத்துக், காரணமாகிய புண்ணிய பாவங்கள் இல்லாமையிற் காரியமாகிய பூமி நரக சுவர்க்கங்களிற் செல்லுதலாகிய ஏகதேசச் செலவும் இல்லா தொழிந்தாராகி, கரணங்களின் வசத்தாராதலுமின்றிச் சிவ வியாபகத்திற் கூடி இம்மையே சீவன்முத்தராய் வாழ்ந்து, அழுக்கி னீங்கியபொழுது

ஆடையினது வெண்மை ஆடை முழுவதும் விளங்கினாற்போல, இவ்வுடம்பு நீங்கப்பெறும் பரமுத்தி நிலையில் தமது வியாபக முழுவதும் அறிவு விளங்கப்பெற்றுச் சிவத்தினோடு ஒத்து நிற்பர். நிட்டையும் அதன் பயனும் இவையாம்.

இங்ஙனங் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை யென்பன நான்கும் ஞானங்களாய், முடிந்த ஞானமாகிய நான்காய் என்னுமுறைக்கண் நின்ற நிட்டை பரமுத்திக்கு நேர் சாதனமாயும், முன்னைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னும் ஞானம் மூன்றும் நிட்டைக்குச் சாதனங்களாயு மிருக்கும். கேட்டல் முதலிய மூன்றும் பரமுத்திக்கு நேர் சாதனமாகாது பரம்பரையிற் சாதனமாதலுடையனவாம்.

ஆதலினால், முத்தியையடைய விரும்பினோன், இந்த ஞானமாகிய சாதனத்தைச் செய்தல் வேண்டும்.

இனிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல்கள் பரமுத்திக்குப் பரம்பரைச் சாதனமாதலோடு அபர முத்திக்கு நேர் சாதனங்களாகவும் நிற்கும்.

கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை யெனப்படும். சிந்தித்தல் ஞானத்திற் கிரியை யெனப்படும். தெளிதல் ஞானத்தில் யோகமெனப்படும். நிட்டை ஞானத்தில் ஞானமெனப்படும். இம்மையிற் கேட்டலளவில் நின்றோரும், கேட்டல் சிந்தித்தல் அளவில் நின்றோரும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலளவில் நின்றோரும் அதிகார தத்துவம் போக தத்துவங்களில் எய்தி அபர முத்தி பெறுவர். நிட்டையில் முயன்று மேவாது தவறினவர் இலய தத்துவங்களிலெய்தி அபரமுத்தி பெறுவர். நிட்டை மேவினோரே பரமுத்தியடைவர்.

ஒரு சிறந்த நன்கொடை

[பத்திராசிரியர்]

நமது சமாஜம் செய்துவரும் அரும்பெரும் பணிகளைப் போற்றி அப்பணிகட்கு உதவியாக முசிறி தாலுக்கா மேட்டுப்பாளையம் போர்டு ஸ்கூல் உபாத்தியாயர் சைவத் திருவாளர் - எஸ். குமாரவீரையரவர்கள் நமது சமாஜத்துக்கு நூறு ரூபா நன்கொடை யளித்துள்ளார்கள்.

"என்றும் முகமன் இயம்பா தவர்கண்ணும்
சென்று பொருள் கொடுப்பர் தீதற்றோர்"

என்ற முதுமொழிக்கு இலக்கியமாக இப்பெரியார் தாமாகவே மனமுவந்து இவ்வரிய நன்கொடையை யளித்தது மிகப் பெரிதும் போற்றத்தக்கது. வெணவா வேர்விட்டோடும் விழுநிதியும் வெறுந் திருநீற்றுப் பூச்சும் உடைய சைவச் செல்வர்கள் இத்தகைய நன்கொடையைப் பார்த்தாவது வெட்கித் தலை குனியாது தத்தம் மனப்பாங்குக்கேற்ப நமது சமாஜத்துக்கு உதவி புரிந்து சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்ப்பார்களாக. குமாரவீரையர் நீடூழி வாழி வாழி.

நமது பத்திரிகை

[காரியதரிசி]

நமது பத்திரிகை இப்போதுள்ள ராயல் அளவிலிருந்து கிரவுன் அளவிற்கு மாற்றப்பட வேண்டுமென்று சென்ற ஆண்டின் தொடக்கத்திலேயே முயற்சி செய்யப்பட்டது அங்கத்தினருக்கு ஞாபகமிருக்கும். பல அங்கத்தினர் அவ்வாறு மாற்றுவதே நலமென்று நமக்கு எழுதியிருந்தனர். ஆனால் நிர்வாக சபையினர் அளவை மாற்றக் கூடாதென்றும், காகிதத்தை மாற்றி விடலாமென்றும் அப்போது தீர்மானித்தனர்.

பல அங்கத்தினர் நமது பத்திரிகையைக் கிரவுன் அளவுக்கு மாற்றுவதே நலமென்றும், ரப் காகிதத்தை உபயோகிக்கலாகாதென்றும், திருவாசகம் உரைத் தாள்கள் மடிந்துபோவதால் பின்னர் பைண்டு செய்வதற்கு வசதிக் குறைவேற்படுமென்றும் பன்முறை தெரிவித்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து நிர்வாக சபையினர் பத்திரிகையின் அளவைக் கிரவுன் அளவுக்கு மாற்றுவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டனர். எனவே, 1934-வரு ஜனவரிமீ இதழ் (அதாவது அடுத்த இதழ்) திருவாசக உரை வெளிவருகின்ற அளவாகிய கிரவுன் அளவிலேயே வெளிவரும். அடுத்த மாதந் தொடங்கி "சித்தாந்த சாத்திரம்" பதினான்கு என்று கூறப்படும் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் முதலிய பதினான்கு சாத்திரங்களும் மூலமும் உரையுமாகத் தொடர்ச்சியாக நமது பத்திரிகையில் வெளிவரும் என்ற நற்செய்தியை மிக மகிழ்ச்சியோடு தெரிவிக்கின்றோம். நமது நண்பர்கள் தாங்கள் சந்தா செலுத்திப் பத்திரிகையை ஆதரிப்பதோடமையாது மேன்மேலும் புதிய அங்கத்தினரைச் சேர்த்து உபகரிக்க வேண்டுகிறோம்.

முக்கிய அறிக்கை

தங்கள் சந்தாவை 1-1-1934-க்குள் அனுப்பிவிடவும். இல்லாவிடில் அடுத்த இதழ் வி. பி. யில் வரும். அதனால் தங்கட்கு வி. பி. செலவு அணா 3 வீண் நஷ்டமாகும்.

காரியதரிசி.

திருத்தொண்டர் புராணச் செய்யுட்டொகை

[சீகாழி வித்துவச்சிகாமணி - ப. அ. முத்துத் தாண்டவராயப் பிள்ளை]

திருத்தொண்டர் புராணம் பல பாடங்களோடு பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன; இனியும் பல பிரதி பேதங்களோடு சில பல பிரசுரங்கள் வெளிவரவுங் கூடும். திருக்கோவை, திருக்குறள் இன்னோன்ன நூல்கள் உரையாசிரியர் காலத்தே பல ரூபங்களோடு உலாவி வந்தன. இந்நிலையில் இன்ன ரூபமே சேக்கிழார் காலத்தது என்று திட்டமாக அறிதல் யாவர்க்கும் இயலாது. இஃதிங்ஙனமாக, பெரியபுராணச் செய்யுட் டொகையும் இத்துணையதென எங்ஙனம் அறிதல் கூடும்? இப்புராணம் பல பெரியோர்களால் நாநா தேசாதீத அநேக கோசங்களைக் கொண்டு செவ்விதின் ஆராய்ந்து சிறப்புற முத்திரிக்கப்பட்டது. இக்காலத்து ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் தத்தம் கருத்துக்கேற்பச் சிற்சில திருவிருத்தங்கள் சேக்கிழாருடையன அல்ல எனத் துணிந்து பல ஆதாரங் காட்டுவர். 1864ஞு கும்பகோணத்திலிருந்து மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை முதலியோரால் அழைக்கப் பெற்று ஆறுமுக நாவலர் இரண்டாம் முறை திருவாவடுதுறைக்கு வந்த காலையில், ஆங்கிருந்து பல வித்வான்களோடும் பெரியபுராணப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்து அச்சுக்கு வேண்டியவாறமைத்து முடித்து, அதனை அக்காலத்து அச்சிடாமல் அப்புராண வசனத்தை வெளியிட்டருளினர். பின்னர் அச்சாகுங் காலத்தே, சில சூசனமாத்திரம் எழுதப்பட்டு இடையில் நிறைவேறாமற் போயின. அந்நாவலர் சித்தஞ் செய்த பிரதியே பின்னர் அச்சுயந்திர சாலையில் அச்சுக்கு வந்தது. அந்நாவலர்பால் பெரியபுராணம் கேட்டுணர்ந்த திருவண்ணாமலை ஆறுமுகத் தம்பிரானுர் அக் கையெழுத்துப் பிரதியோடு ஏனைய கோசங்களையும் ஒத்துப் பார்த்துப் பதவுரையோடு வெளியிட்டனர். ஆறுமுக நாவலரது கையெழுத்துப் பிரதியையும், பெரியபுராண வசனப் பிரதியையும் நேரில் அவரிடம் பெற்ற அவர் முதல் மாணுக்கர்களுள் ஒருவராகிய சிதம்பரம் பே. இராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் இவ்விரண்டனையுஞ் சேர்த்து ஒரு சிறந்த பதிப்பு வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல்களையும், இந்நூலின் மற்றப் பிரசுரங்களையும் நன்கு நோக்கியே சென்னைச் சுப்பராய நாயகரவர்கள் பொழிப்புரை ஒன்றியற்றித் தமக்குக் கிடைத்த பிரதி ரூபங்களோடு பெரியபுராணத்தைச் செம்மையாக வெளியிட்டனர். இப்பிரதிகள் யாவும் முன் பின் ௪உஅ௬ செய்யுள்களை யுடையன. சேக்கிழார் புராணத்து ௫௧-வது செய்யுளில் பெரியபுராணச் செய்யுட்டொகை ௪உ௫௩ என வரைந்

[குறிப்பு:—பெரியபுராணச் செய்யுட்டொகை விஷயமாகச் "செந்தமிழ்" 17-ம் தொகுதி 345-ம் பக்கம், 18-ம் தொகுதி 321, 499-ம் பக்கங்களில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதி நிலையத்து சைவ நூற்பண்டிதர் - திருவாரூர் - இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை - சோமசுந்தர தேசிகர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் இதனோடு வைத்து ஆராய்தற் குரியன.—பத்திராசிரியர்.]

துளது. இச் சேக்கிழார் புராணம் பல பெரியபுராண ஏடுகளோடு அன்றிச் சிற்சில ஏடுகளே பல பிரதி பேதங்களோடு காணப்படுவன ; இச்செய்யுட் டொகையும் வேறுபட்டுத் தோன்றுவன.

இப் புராணத்தை முதற்கண் கண்டு, இதன் நூலாசிரியர் உமாபதி தேவர் எனத் துணிந்து பாயிரம் கூறிய நாவலர் அவர்களே இச் செய்யுட் டொகையைப் பாராட்டாது, தமது பெரியபுராணப் பிரதியைத் திருத்தஞ் செய்து தம் மாணக்கருக்கும் போதித்தார். ஆதலின் சேக்கிழார் புராணத் திற் கண்ட இச்செய்யுட் டொகையைப் பல பிரதிகளைக் கொண்டு ஆராய் வதே நமது முக்கிய கடனாயிருக்க, அதனை விட்டுப் பெரியபுராணச் செய் யுட்களில் எந்த ௩௩ செய்யுட்களை விடுவது என விமரிசனம் செய்வது யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை ; வெள்ளி ப்பாடல் இவையெனச் சிலர் வழங்கும் அச்செய்யுட்களை அவ்வாறே கொள்ளுதல் தவிர்தல்கள் ஒழித்து, மற்றுஞ் சில செய்யுட்களை இடைச்செருகல்கள் எனத் துணிவது அமைவுடைய தன்று. ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இடையில் 'உலகெலாம்' என வந்ததாகக் கூறும் 'சோதி முத்தின்' என்ற செய்யுள் இம்மஹா புராணத் தின் நடுத்தொகையை அன்றிச் சமீபத் தொகையையும் மத்தியகத சம்ப வத்தையும் குறித்தற் கெழுந்தது. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் எவ்வழிச் செல்லினும் முட்டுப்படும். திருத்தொண்டர் புராணச் செய்யுட் டொகை யெனப் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் அபியுக்தர் ஒருவர் எழுதிய இவ்வேடு இங்கு வெளியிடப்படுகின்றது. ஆராய்ச்சியாளர்க்கு இஃது ஒரு சிறிது பயன் உதவுமென் றெண்ணுகிறேன்.

திருத்தொண்டர் புராணச் செய்யுட்டொகை

திருவருள்சேர் திருத்தொண்டர் கூட்டந் தன்னைச்
சேக்கிழா ரெடுத்துரைத்த செய்யுள் சொல்லின்
மருவுதிரு மலைச்சருக்க மைம்பான் நாட்டு
வளமுப்பத் தஞ்சு,மனு வேந்தற் கைம்பான்
பொருவினெறித் திருக்கூட்டம் பதினென் றுரும்
புகழ்நாவ லூர்க்கோவுக் கிருநூற்று மூன்றும்
அருணெறிசேர் தில்லைவா ழந்தணர்க்குப் பத்தாம்
அணிகொண்ட குயவற்கு நாற்பத்து நாலே. (௧)

நாமேத்து மியற்பகைக்கு முப்பத் தாறு
நல்லிளையான் குடிமாற னிருபத் தேழாம்
பாமேவு மெய்ப்பொருளுக் கிருபா னறு
பயனறியும் விறன்மிண்டர் பதினென் றுரும்
தேமேவு மமர்நீதி நாற்பத் தொன்பான்
தீவினைதீ ரெறிபத்த ரைம்பத் தேழாம்
காமேவு மேனதி நாற்பத் திரண்டு
கண்ணப்பர் தமக்குநூற் றெண்பத் தாறே. (௨)

ஆறான தொழிற்கலையன் முப்பத் தஞ்சாம்
அம்மானக் கஞ்சாறன் முப்பத் தெட்டே
மாறாய வாட்டாய னிருபத்து மூன்று
மருவுபுக ழானயன் நாற்பத்திரண்டாம்
மீறாத மூர்த்திக்கு நாற்பத் தொன்பான்
மிக்கமுரு கர்க்குரைத்தல் பதினா லாகும்
மாறாத வுருத்திர பசுபதிக்குப் பத்தாம்
மருந்தனைநா ளைப்போவார் முப்பத் தேழே. (௩)

எழுந்தகுறிப் புத்தொண்டர் நூற்றிருபத் தெட்டாம்
இயல்சண்டே சர்க்குரைத்த லறுப தாகும்
தொழுமரசர் நானூற்றின் இருபத் தொன்பான்
தூயகுலச் சிறையார்க்குப் பதினொன் றாகும்
கெழுமிழலைக் குறும்பர்பதி னொன்றாகுங் காளங்
கிளர்கண்டத் தார்பேய்க்கிங் கறுபத் தாறும்
செழுமறையோ ரப்பூதி நாற்பத் தஞ்சு
திருநீல நக்கர்க்கு முப்பத் தெட்டே. (௪)

பெட்டளிக்கு நமிநந்தி முப்பத்து மூன்றும்
பிள்ளையா யிரத்திருநூற் றைம்பத் தாறும்
முட்டிலா வேயர்கோன் நானூற் றாறு
மூலனார்க் குரைத்தனவு மிருபத் தெட்டாம்
தட்டறுத் தண்டியடி கட்கிருபத் தாறு
தாவில்புகழ் மூர்க்கர்க்குப் பன்னி ரண்டு
பட்டவா சோமாசி மாறர்க் காறு
பகருஞ்சாக் கியனார்க்குப் பதினே ழாமே. (௫)

ஆனசிறப் புலியாருக் காறும் நந்தம்
ஐயர்சிறுத் தொண்டனா ரெண்பத் தெட்டாம்
வானகழறிற் றறிவார் நூற்றெழுபத் தைந்தாம்
வருங்கணநா தர்க்கேழு கூற்றுவனார்க் கொன்பான்
ஞானநெறிப் பொய்யடிமை யில்லார் மூன்று
நல்லபுகழ்ச் சோழனார் நாற்பத் தொன்றும்
கானமருள் நரசிங்க முனையர்க் கொன்பான்
கடனாகை யதிபத்தர்க் கிருப தாமே. (௬)

தாமான கலிக்கம்பர் பத்தாம் தூய
தனிக்கலியர் பதினாறு சத்திக் கேழு
காமாதி யணுகாத காடவர்கோ னென்பான்
கணம்புல்லர்க் கொன்பதாங் காரிக் கஞ்சாம்

பாகாய நெடுமாறர் வாயி லார்க்குப்
பத்துப்பத் தாகுமுனை யடுவார்க் கேழாம்
எதில்கழற் சிங்கர்பதின் மூன்றே நித்தர்
இடங்கழியார்க் குப்பதினொன் றேறி னாரே. (எ)

சத்தராம் செருப்புகழ்கட் கேழே முக்கள்
சாருங்கோட் புலியார்க்குப் பதின்மூன்றே யாகும்
பத்தராய்ப் பணிவாருக் கெட்டாம் என்றும்
பரமனையே பாடுவார்க் கிரண்டாம் பார்மேற்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க் கொன்று
திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்கட் கிரண்டாஞ் செப்பின்
முத்தாய முப்போதுந் தீண்டுவார் மூன்று
முழுநீறு பூசிவரும் முனிவர்க் காறே. (அ)

ஆறுதா ரங்கடந்த பொருளையே யன்மி
அப்பாலு மடிச்சார்வார்க் கிரண்ட தாகும்
பேறான பூசலுக்குப் பதினெட் டாகும்
பேதைமங்கை யர்க்கரசி மூன்றும் பேசில்
சீருத நேசனு ரைந்தாம் சோழர்
செங்கண ரிரண்டொன்பான் பாணர்பனி ரண்டாம்
வீறான சடையரிசை ஞானிக்கொவ் வொன்று
மிக்கவெள்ளா னைச்சருக்க மைம்பத்து மூன்றே. (கூ)

[தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜி சரசுவதி மஹால் II 874 d பிரதியோடும் திருவையாற்றுக் கல்லூரிப் பேரோசிரியர் வித்துவான் தேர்ச்சி சைவஸ்ரீ தி. சோம சுந்தர தேசிகரவர்கள் பிரதியோடும் ஒத்துப் பார்த்து, சீகாழி ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய பிள்ளை தமது பிரதியிலுள்ளவாறு வெளியிட்டது.]

மதிப்புரைகள்

ஞாயிறுநாட்டு ஸ்ரீசங்கிலி நாச்சியார் சரித்திரம்:—பொன்னேரி தாலுக்காவில் சங்கிலி நாச்சியார் பிறப்பிடமாகிய ஞாயிறு கிராமத்து நாட்டாண்மைக்காரர் - ஜனாப் - எம். எஸ். காதர்முஹைதீன் சாஹிப் அவர்களால், அந்நாச்சியார் சரித்திரம் எளிய தமிழ் உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் பெயர் அச்சிடப்படாவிடில் இதை இயற்றியவர் ஒரு பழுத்த சைவர் என்றே படிப்போர் அனைவரும் கூறக்கூடிய தன்மையில் இந்நூல் ஒரு முஸ்லிம் சகோதரரால் இயற்றப்பட்டது பெரிதும் போற்றத் தக்கது.

ஈசுவர இராச்சிய பரிபாலனப் பிரபாவம்:—பக்கம் 568. விலை ரூ. 1—8—0. மொழிபெயர்ப்பாசிரியர், D. கோபால் செட்டியார். கிடைக்குமிடம்:—D. கோபால் செட்டியார், "ரிபூரிபார்மர்" ஆசிரியர், இராயப்பேட்டை தபால், சென்னை. இந்நூலை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கின்றோம். ஸ்வீடன்பார்க் ஆசிரியரது நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் தெய்வத் திருத்தொண்டை அன்புடன் ஏற்று, திரு. கோபால் செட்டியாரவர்கள் செவ்வனே நடாத்தி வருவது நமது நேயர்கட்குத் தெரியும். நமது பார்வைக்கு இப்போது வந்துள்ள நூல் ஸ்வீடன்பார்க் இயற்றிய "Divine Providence" என்ற லத்தீன் நூலின் மொழிபெயர்ப்பு. இந்நூலில் இச்சாசத்தி ஞானசத்திகள் தொழிற்படும் முறை சிறந்த அநுபூதி வகையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அநுபூதியிற் கிடைக்கும் பற்பல நுட்பமான பொருள்கள் இந்நூலில் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. நமது சித்தாந்த சாத்திரங்களில் கடினமாகவும் விளங்காமலும் உள்ள பகுதிகளையறிய இந்நூல் பெருந் துணையாகும். சைவ நன்மக்கள் இதை வாங்கவேண்டும்.

குருநாதன் அருள் வாழ்வு:—ஆசிரியர் - மா. துரைசாமி முதலியார். பக்கம் ௩௪. விலை அணா ஒன்று. கிடைக்குமிடம்:—முருகவேள் புத்தகசாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை. இந்நூலில் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் தூய தமிழில் ஸ்ரீமத் - பாம்பன் குமாரகுருதாச சுவாமிகள் சரித்திரத்தின் முக்கிய பகுதிகள் எளிய நடையில் கூறப்பட்டுள்ளன. சுவாமிகள் திருவுருவமும், சில பாடல்களின் திரட்டும், திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியாரவர்கள் முகவுரையும் இதிலுள்ளன. குகனடியார்கள் தவறாமல் இந்நூலை வாங்கிப் பயனடையவேண்டும்.

மார்கழிப் பனுவல்கள்

[பத்திராசிரியர்] 4/8/72478 ...

திருவெம்பாவை

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண், மாதே! வளருதியோ? வன் செவியோ நின்செவிதான்? மாதேவன் வார் கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி போய், வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து போதார் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன், ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே! என்னே! ஈதே எந் தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய். க

(உரை) ஒளிமிக்க அகன்ற கண்களை யுடையவளே! முதலும் முடிவும் இல்லாத அரிய பெரிய சோதியாய் உள்ளவனை நாம் பாடக் கேட்டும் இன்னும் தூங்குகின்றாயே! உன் காதும் செவிடா? மகாதேவனுடைய வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளை நாம் வாழ்த்தும் ஒலி தெருவில் கேட்டவுடனே ஒருத்தி விம்மியழுது மெய்ம்மறந்து மலர் தூவிய படுக்கையிற் புரண்டு மூர்ச்சை யாயினள். தோழியாகிய நீயோ இப்படி தூங்குவது? யாம் சொல்வதை ஏற்று ஆராய்வாயாக எம்பாவையே (இந்தக் கடைசி வாக்கியத்தை ஒவ்வொரு பாட்டு உரையின் கடைசியிலும் சேர்த்துக்கொள்க.) 1

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப் பகல்நாம் பேசும்போது எப்போது இப்போ தார் அமளிக்கே, நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய்? நேரிழையீர்! சீசீ! இவையும் சிலவோ? விளையாடி, ஏசும் இடம் ஈதோ? விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூசுமலர்ப் பாதம் தந்தருள வந்தருளும், தேசன் சிவ லோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஈசனார்க் கன்பார்? யாம் ஆர்? ஏலோர் எம்பாவாய். உ

(உரை) ஆபரணம் பூண்ட அழகியே! பசுமை நிறமுள்ள சத்தியுடன் கூடிய பரஞ் சோதியனை எலும்பு நெக்குருக அல்லும் பகலும் பாடுங்காலம் எக்காலம்? இம்மலரணையே நீ விரும்புவதோ? (என்று தோழியர் சொல்லத் தூக்கம்விட்டு எழுந்திருப்பவள்) நகைகளையுடைய நங்கைமாரே! சீ! சீ! உங்கள் வசைச் சொற்களில் இவை கொஞ்சம் தானோ? விளையாடி ஏசுவதற்கு இதுவோ சமயம்? (எனப் பிறர் பதில் சொல்வதாவது) எம்பாவையே! வானோர் வழுத்தினும் காணமுடியாத திருவடிகளை நமக்குத் தர, குருவாய் வந்தருளும் தேஜோ மயனும் சிவலோகனும் தில்லைத்திருக்கூத்தனுமாகிய சிவபெருமானுக்கு நமது அன்பு எந்த தன்மையுடையது? நாம் யார் அடிமைகள் அல்லோமோ? 2

முத்தன்ன வெண்நகையாய்! முன்வந் தெதிர் எழுந்தென் அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்றள்ளூறித், தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன்கடை திறவாய்! பத்துடையீர்! ஈசன் பழஅடியீர்! பாங்குடையீர்!, புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டால் பொல்லாதோ? எத்தோ? நின்அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ?, சித்தம் அழகியார் பாடாரோ? நம்சிவனை இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய். ங

(உரை) முத்துமாலைபோன்ற வெண்பல் வரிசையுடையவளே! (நேற்று வரையில் இதற்கு) முன்பு எங்களுக்கெதிரே எழுந்து வந்து "அத்தனே, அமுதனே, ஆனந்தனே" என்று வாயூறி இனிக்கப்பாடுவையே.(இன்று நாம் அழைத்தும்) எழுந்துவந்து கதவைத் திறக்கவில்லையே! (என்று தோழிமார் சொல்ல நித்திரைவிட்டு எழுகின்றவள்) நீங்கள் ஈசனுடைய பழைய அடியார்கள், அவனிடத்திலேயே பற்றுடையவர்கள், (அன்பென்னும் ஊற்றுப்) பாங்குடையவர்கள். நானோ புதிய அடியவள். எனது சிறுமையைத் தீர்த்து என்னை ஆட்கொண்டால் தீமை விளையுமோ? (என்று ஏசத்தோழியர் பதில் கூறுவதாவது) எத்தாகப் பேசுகிறாயோ? உனது அன்புடைமை எங்கட்குத் தெரியாதோ? தூயசித்தம் உடையவர் நமது சிவனைப் பாடமாட்டாரோ? எமக்கு வேண்டியது இத்தனையே (பாடுவதே). 3

ஒள்நித்தில நகையாய்! இன்னம் புலர்ந் தின்றோ? வண்ணக்கிளி மொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?, எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும் கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காதே!, விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப் பொருளைக் கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக்

கசிந்துள்ளம், உள்நெக்கு நின்றுருக யாம் மாட்டோம் நீயேவந்து எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய். ௪

(உரை) பளபளப்பான முத்தைப்போன்ற பற்களை யுடையவளே! உனக்கு இன்னம் பொழுது விடியவில்லையா? (என்று தோழியர்கூற) கிளிபோல இனிமையாய்ப் பேசும் அழகிகள் எல்லாரும் வந்துவிட்டார்களா? (என்று நித்திரைவிட்டு எழுபவள் கேட்கத் தோழியர் பதில் கூறுவதாவது) வந்தவர்களை உள்ளபடிக் கணக்கிட்டுக் கூறுகிறேம். அது வரையில் தூங்கி வீண்பொழுது போக்காதே. வானோர்க்கு ஒப்பற்ற மருந்தை, வேதத்தின் சிறந்த பொருளைக், காண்பதற்கு இனிய வனைப் பாடிக்கசிந்து உள்ளம் உள்ளே நெக்குவிட்டு நின்று உருக யாம் இறைவன் வழியில் பொருந்திறேம். இதை நினைந்து நீயும் குறைவற்ற அறிவுத்துயில் (என்ற நிட்டையை) ஏற்பாயாக. 4

மால்அறியா நான்முகனும் காணாமலையினை நாம் போல் அறிவோம் என்றுள்ளப் பொக்கங்களே பேசும், பால் ஊறுதேன்வாய்ப் படிறீ! கடைதிறவாய்! ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான், கோலமும் நம்மை ஆட்கொண்டருளிக் கோதாட்டும் சீலமும் பாடிச் சிவனே! சிவனே! என்று, ஓலமிடினும் உணராய் உணராய் காண்! ஏலக்குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய். ௫

(உரை) திருமாலும் பிரமனும் காணாத (அனற்பிழம்பும்) அண்ணாமலை (யுமாகிய) இறைவனை, வெற்றுயிர்களாகிய நாமோ அறிவோம் என்று வேடிக்கையாகப் பொய் பேசும் கபடியே! கதவைத்திற! நிலவுலகினர், வானுலகினர், பிறவுலகினராகிய எவரும் அறிவதற்கரிய அருவத்தையும், நம்மையாட்கொண்டருளி மலத்தை நீக்கும் (குருலிங்க சங்கம) உருவத்தையும் பாடிச் சிவனே! சிவனே!என்று ஓலமிட்டு அலறினும் அதைக் கேளாமல் இன்னம் தூங்குகிறாயே! ஏலம் மணக்கின்றகொண்டையை உடையவளே! 5

மானே! நீ நென்னலை நாளை வந்துங்களை நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே, போனதிசை பகராய்? இன்னம் புலர்ந்தின்றோ? வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான், தானே வந்தெம்மைத் தலை அளித்தாட்கொண்டருளும் வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன்வாய் திறவாய்!, ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும் எமக்கும் ஏனோர்க்கும் தம் கோனைப்பாடேலோர் எம்பாவாய். ௬

(உரை) (விழியாலும் அழகாலும்) மான் போன்றவளே! உங்களை நானே வந்து நாளைக்கு எழுப்புவேன் என்று நேற்று நீ கூறிய சொல்லும் நாணமில்லாமல் எந்தத் திசையில் ஓடிற்று? இன்னம்விடியவில்லையா? வானவரும் மண்ணுளோரும் பிறரும் அறிவதற்கரிய பெருமான் தலையன்போடு தானே வந்து எம்மை ஆட்கொண்டருளும் வானளாவிய திருவடியைப் பாடிவந்த எங்கட்குக் கதவைத்திற! பாட்டுக்கு உருகாததன்மை உனக்கே தகும். எமக்கும் பிறர்க்கும் நாதனை வானைப்பாடுக. 6

அன்னே! இவையும் சிலவோ? பல அமரர் உன்னற்கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான், சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன் என்றே வாய்திறப்பாய்! தென்னா? என்னாமுன்னம் தீசேர்மெழுகொப்பாய், என்னானை என்அரையன் இன்அமுதென்றெல்லோமும் சொன்னேம்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னும் துயிலுதியோ?, வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளாகிடத்தி யால் என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய். ௭

(உரை) தாயே! (உனது விளையாடல்களில்) இவையும் சிலவா? தேவர்களாலும் நினைத்தற்கும் அரியவனும் ஒப்பற்றவனுமாகிய பெரும்புகழுடையவனது (சங்கு முதலிய)திருச்சின்னங்கள் முழங்கக் கேட்டு "சிவ, சிவ" என்று கதவைத் திற. தென்னா (டுடைய சிவனே) என்று சொல்வதற்குள் நெருப்பின் அருகில் வைக்கும் மெழுகைப் போல உருகுவாய். (ஆனால் இப்போது) என் தலைவன், அரசன், இனிய அமிர்தன், என்று எல்லாரும் தனித்தனியே சொன்னாலும் இன்னும் தூங்குகிறாயே? கல்நெஞ்சுடைய மூடரைப்போல சும்மா உறங்குகிறாய். தூக்கத்தின் பெருமை தான் என்னே !. 7

கோழிசிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும் ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண்சங்கு எங்கும், கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணைக் கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினேம் கேட்டிலையோ?, வாழி ஈதென்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்!,ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ? ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை ஏழைபங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்!. ௮

(உரை) கோழி கூவுகின்றது. மற்றப் பறவைகளும் பாடுகின்றன. எழில் முரசம் முழங்குகின்றது. சங்குகள் எங்கும் முழங்குகின்றன. தனது உரிமை வண்ணத்தைக் காட்டாத பரஞ்சோதியும் ஒப்பற்ற பேரருளாளனுமாகிய இறைவனது இணையற்ற புகழைப் பாடினோமே நீ கேட்கவில்லையா? நீ வாழ்கதேகிட! இது என்ன உறக்கமோ? கதவைத் திற. ஆஞ்ஞா சக்கரமுடையானும் அறவாழி அந்தணனுமாகிய கடவுளிடத்து உன்னுடைய அன்பு இவ்வளவு தானா? காலங்கடந்த முதல்வனும் உமையொருபாகனுமாகிய ஒருவனைப் பாடுக. 8

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே! பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே!, உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீர்அடியோம் உன் அடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம், அன்னவரே எம்கணவர் ஆவார் அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம், இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல் என்ன குறையும் இலோம் ஏலோர் எம்பாவாய்!. கூ

(உரை) முன்னைப் பழமைக்கும் பழையவனே! பின்னைப் புதுமைக்கும் புதியவனே! உன்னையே தலைவனாகப் பெற்ற சீருடைய அடியோங்கள் உன் அடியவர் திருவடி வணங்குவோம், அவ்வடியவர்கட்கே அன்பு செய்வோம், அவர்களே எங்கள் கணவருமாவதற்குரியவர்கள். அவர்கள் விரும்பிக் கட்டளையிடுவதைப் பணிவோடு பரிந்து செய்வோம். இவ்வாறே என்றென்றும் இருக்கும்படி அருள்புரிவாயானால் எம்பெருமானே எங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை. 9

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாத மலர் போதார் புனைமுடியும் எல்லாப்பொருள் முடிவே!, பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன் வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும், ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டர் உளன் கோதில் குலத்தரன் தன் கோயில் பிணாப்பிள்ளைகாள்!, ஏதவன் ஊர்? ஏதவன்பேர்? ஆர்உற்றார்? ஆர்அயலார்? ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோர் எம்பாவாய்!. கo

(உரை) பாதாள உலகம் ஏழினுக்கும் கீழ் இங்குதான் என்று சொல்லமுடியாதபடி உள்ளது அவனுடைய திருவடித்தாமரை. பூவணிந்த அவன் திருமுடி எல்லாப் பொருளுக்கும் முடிவாயுள்ளது. ஒரு பாதியில் அம்மை விளங்குகிறாள். திருமேனி ஒன்றே உடையனல்லன். வேதங்களும் வானோரும் மண்ணுளோரும் எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் முடிவடையாத புகழையுடைய ஒப்பற்ற தோழன். தொண்டர் உள்ளத்தில் இருப்பவன். இத்தகைய அரனுடைய திருக்கோயிலில் வழிபடும் குற்றமற்ற உயர்ந்த குலப் பெண்மணிகளே! அந்த அரனுடைய ஊர் யாது, பேர்யாது, உறவினர் யாவர், அருகில் இருப்போர் யாவர்? அவன் புகழ்பாடும் வகை யாது? 10

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேர் என்னக் கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி, ஐயா! வழிஅடியோம் வாழ்ந்தோம் காண்! ஆர்அழல்போற் செய்யா! வெண்ணீறாடி! செல்வா! சிறுமருங்குல், மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா! ஐயா! நீஆட் கொண்டருளும் விளையாட்டின், உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம் எய்யாமல் காப்பாய் எமையேலோர் எம்பாவாய். கக

(உரை) ஆரவாரம்செய்து எரியும் அனல் போன்ற சிவப்பு நிறமுடையவனே! வெண்ணீறு பூசியவனே! செல்வனே! சிறிய இடுப்பும் மைபூசிய விசாலமான கண்களுமுடைய உமையம்மையின் மணவாளனே! எங்கள் தலைவனே! வண்டுகள் மொய்க்கும் (பூக்களையுடைய) பெரிய குளத்தில் மூழ்கி, "முகேர்" என்ற சப்தம் எழும்படியாகத் தண்ணீரைக் கையாலடித்துக் குடைந்து, உனது திருவடியைப் பாடி, உனது வழி நின்ற அடியோங்கள் வாழ்ந்தோம். ஐயனே! நீ (உயிர்களை) ஆட்கொண்டருளும் திருவிளையாட்டு முறைமைப்படி உய்வார்கள் உய்யும் வகைகளிலெல்லாம் (படிப்படியாகச் சரியை கிரியையோகம் ஞானம் என்ற வழிகளில் நின்று) உய்திகூடி முடித்தோம். இனி நாங்கள் வழுவாதிருக்க எங்களைக் காப்பாயாக. 11

ஆர்த்த பிறவித்துயர் கெடநாம் ஆர்த்தாடும் தீர்த்தன்! நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும், கூத்தன்! இவ்வானும் குவலயமும் எல்லோமும் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி, வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள் ஆர்ப்பரவம் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப், பூத்திகழும் பொய்கைக் குடைந்து உடையான் பொற்பாதம் ஏத்தி இருஞ்சுனைநீர் ஆடேலோர் எம்பாவாய். கஉ

(உரை) நம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் பிறவித் துன்பம் ஒழியும்படி நாம் மகிழ்ந்து ஆடுதலாகிய வணக்கத்தை ஏற்கும் பரிசுத்தமானவனும், நல்ல தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் சோதிமயமாக நின்று ஆடுவோனும், வானுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையும் மக்களையும் உண்டாக்கிக் காத்து அழித்து விளையாடுவோனும் (ஆகிய சிவபெருமானுடைய) புகழ்வார்த்தைகளைப் பேசி, நமது வளையல்கள் குலுங்கவும், மேகலைகளாகிய ஆபரணங்கள் முழங்கவும், நமது அழகிய கொண்டைகளிலுள்ள (பூக்களை மொய்க்கும்) வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யவும் (தாமரைப்) பூக்கள் நிறைந்த குளத்துத் தண்ணீரைக் குடைந்து நம்மை யுடையவனது பொற்பாதங்களைப் புகழ்ந்து பெரிய சுனையிலே நீராடுவோம். 12

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால் அங்கம் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால், தங்கள் மலங்கழுவுவார் வந்து சார்தலினல் எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த, பொங்குமடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம் சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக், கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப் பங்கயப் பூம் புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய். கங

(உரை) கருங்குவளைப்பூக்களும், செந்தாமரைப்பூக்களும், அழகிய பக்ஷிகளும், அவற்றின் பாட்டொலியும், தங்கள் அழுக்கைப் போக்க வருவோரும் இருப்பதினால் எங்கள் பெருமாட்டியையும் பெருமானையும் போலுள்ள (வற்றுநீர்) பொங்கும் இந்த மடுவில் இறங்கி நமது சங்குவளையல்களும், காலிலுள்ள சிலம்புகளும் கல்லென்று ஒலிக்கவும், நமது கொங்கைகள் (பூரித்துப்) பொங்கவும், நாம் குடைந்து விளையாடும் மடுவுநீர் பொங்கவும் இத்தாமரைத் தடாகத்தில் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—கருங்குவளை போன்ற கண்ணையும், செந்தாமரை போன்ற முகத்தையும் அழகிய குருகுகளையும் (=வளையல்களையும்) சீங்காரம் செய்யும் வண்டுகள் நிறைந்த பூமாலையையும் உடையபடியால் எம்பிராட்டி இம்மடுவைப் போலுள்ளாள். கருங்குவளை போன்றகண்டத்தையும் செங்கமலம்போன்ற திருவடியையும் கொக்கிறகுகளையும் (குருகினம்) பின்னிக்கொண்டிருக்கும் பாம்புகளையும் (அரவம்) உடையபடியால் எம்பெருமான் இம்மடுவைப் போலுள்ளான். கருங்குவளை போன்ற கண்ணால் பார்த்து சக்ஷு தீக்ஷை செய்தும், செங்கமலம் போன்ற திருக்கரத்தையும் திருவடியையும் சிரசின்மேல்வைத்து ஸ்பரிச தீக்ஷைசெய்தும், குருகினம் பாடுவது போன்ற இனிய குரலில் உபதேசித்து வாக் தீக்ஷை செய்தும், "திருநோக்கால் பரிசத்தால் திகழும் வாக்கால்" தம்மைச் சார்வாருடைய மலங்களைப் போக்குவதால் அருட்சத்தியோடு கூடிய இறைவன் இம்மடுவுக்கு உவமையாயினன். 13

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதைகுழலாட வண்டின் குழாம் ஆடச்
சீதப்புனல் ஆடிச் சிற்றம்பலம்பாடி
வேதப்பொருள்பாடி அப்பொருளாமாபாடி
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத்தார்பாடி
ஆதிதிறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப் [தன்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்.

(உரை) காதிலுள்ள குண்டலங்களும், (மார்பிலுள்ள) பொன் நகைகளும், பூமாலை சூடிய கொண்டையும் அதை மொய்க்கும் வண்டின் கூட்டமும் ஆடும்படியாக இக் குளிர்ந்த நீரில் ஆடி, திருச்சிற்றம்பலத்தையும், வேதப் பொருளையும், இறைவன் அப் பொருளாகும் வகையையும், சோதியின் திறத்தையும், (இறைவனது) கொன்றைமாலையையும், (இறைவன்) ஆதியாகும் திறத்தையும், அந்தமாகும்வகையையும், மலத்தைப்போக்கி நம்மை வளர்த்தெடுத்த இறைவியின் திருவடிச் சிறப்பையும் பாடி ஆடுவோமாக. 14

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான் சீர்ஒருகால் வாய்ஓவாள் சித்தம் களிகூர, நீர்ஒருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப் பார்ஒருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத்தான் பணியாள், பேர்அரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும் ஆர் ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள், வார்உருவப் பூண்முலையீர்! வாயார நாம்பாடி ஏர் உருவப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய்!. கரு

(உரை) ஒவ்வொரு பொழுதிலும் "எம்பெருமானே" என்றென்று நம்பெருமானுடைய சீரைப் பாடுவதில் வாய் ஓயமாட்டாள். மிகுந்த மனக்களிப்புடன் தாரை தாரையாக ஓயாமல் (எம்பெருமானை நினைந்து) அழுவாள். தரையில் விழுந்து கும்பிடுவாள். வேறு தேவர்களை வணங்கமாட்டாள். பேரரசனிடம் (சிவபெருமானிடம்) பித்துக் கொண்டவர்கள் இப்படித்தான் ஆவார்களோ? கச்சையும் பூணும் அணிந்த கொங்கையுடையீரே! இவ்வாறு செய்து ஆட்கொள்

ளும் வித்தகர் (ஞானஸ்வரூபி) யாவரோ அவர் திருவடிகளை வாயார நாம் பாடி அழகாய்த் தோன்றும் இம்மடுவில் பாய்ந்து விளையாடுவோம். 15

முன்னிக் கடலைச்சுருக்கி எழுந்து உடையான் என்னத் திகழ்ந்து எம்மை ஆள் உடையாள் இட்டிடையின், மின்னிப் பொலிந்து எம்பிராட்டி திருவடிமேல் பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம், என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள் தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு, முன்னி அவள் நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்அருளே என்னப் பொழியாய் மழையேலோர் எம்பாவாய்! ௧௬

(உரை) ஏ! மேகமே! முனைந்து கடல்நீரைச் சுருக்கி முகந்துகொண்டு, மேலே (ஆகாயத்தில்) சென்று, எம்மையுடையவளாகிய எம்பிராட்டியைப்போல் (நீல நிறத்தோடு) விளங்கி, எம்பிராட்டி இடுப்பில் அணிந்துள்ள ஒட்டியாணம் ஜ்வலிப்பதுபோல மின்னல்களால் பிரகாசித்து, எம்பிராட்டி திருவடிச் சிலம்போசைபோல் இடியிடித்து முழக்கி, (இறைவியின்)புருவம்போல (வளைந்த) வானவில்லை வளைத்து, தன்னையென்றும் விட்டு நீங்காத இறைவனுடைய அன்பர்க்கு முனைந்துவந்து அவள் அருளைப் பொழிவதுபோல (நீயும்) மழையைப் பொழிவாயாக. 16

செங்கணவன்பால் திசைமுகன் பால் தேவர்கள்பால் எங்கும் இலாததோர் இன்பம் நம்பாலதாக், கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச், செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகனை அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை, நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப் பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய். ௧௭

(உரை) வாசனை மிகுந்த கறுத்த கொண்டையை உடையவளே! திருமால் பிரமன் முதலிய தேவரிடத்தும் வேறெங்கும் இல்லாத ஒப்பற்ற இன்பம் நம்மிடத்தில் இருக்கும்படியாக நம்மைச் சீராட்டி நம்முடைய வீடுகள் தோறும் (இருதயங்கள் தோறும்) எழுந்தருளித் தனது செந்தாமரைபோன்ற திருவடியைத் தந்து அருளுகின்ற சேவகனை, கிருபாநோக்கமுடைய அரசனை, அடிமைகளாகிய எங்கட்கு அருமையான அமுதை, எங்கள் பெருமானைப்பாடி நலம் அதிகரிக்கும்படி இத்தாமரைக் குளத்தில் பாய்ந்து ஆடுவாயாக. 17

அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்றிறைஞ்சும் விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை வீறற்றாற்போல், கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத் தண்ணார் ஒளி மழுங்கித் தாரகைகள் தாம் அகலப், பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக், கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப் பெண்ணே! இப்பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய். ௧௮

(உரை) அண்ணாமலையானுடைய (சோதிமயமாகிய) திருவடிக்கமலத்தை வணங்கும் வானவர் கிரீடங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் எவ்வாறு (அச்சோதியின் முன்) பிரகாசிக்காமல் மழுங்கி யிருக்கின்றனவோ, அதைப் போலவே, சூரியனுடைய கிரணங்கள் இருளைப்போக்கிப் பிரகாசிக்க, நக்ஷத்திரங்கள் தங்கள் மின்னொளி மழுங்கி மறையும் (இவ் விடியற்காலத்திலே) ஏ! பெண்ணே! ஆண், பெண், அலி,ஒளிமிக்க வானம், மண்முதலிய வைகளாகியும் அவற்றின் வேறாகியும் சிறந்த அமுதமாகியும் நிற்கும் எம்பெருமானுடைய திருவடியைப்பாடி இப்பூம்புனலில் பாய்ந்து ஆடுவோமாக. 18

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று அங்கப் பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால், எங்கள் பெருமான்! உனக்கொன் றுரைப்போம்கேள்! எங்கொங்கை நின்அன்பர் அல்லார் தோள்சேரற்க, எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க கங்குல் பகல் எங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க, இங் கிப் பரிசேஎமக் கெங்கோன் நல்குதியேல் எங்கெழில் என் ஞாயிறு எமக்கேலோர் எம்பாவாய்!. ௧௯

(உரை) "உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்" என்ற பழமொழியைப் புதுப்பிக்க அஞ்சி, எங்கள் பெருமானே! உனக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறோம் கேள்: எமது கொங்கைகள் உன்னுடைய அடியவரல்லாத மற்றவர்களை . அடையக்கூடாது (அதாவது நாங்கள் சிவனடியாரைத் தவிர வேறெவரையும் திருமணஞ்செய்தல்கூடாது) என்பதும், எமது கைகள் உனது திருப்பணியைத் தவிர வேறெதையும் செய்தல் கூடாதென்பதும், இரவிலும் பகலிலும் எமது கண்கள் வேறெவற்றையும் காணுதல் கூடாதென்ப

தம் ஆகிய இவ்வரங்களை எங்கள் நாயகனே! எங்களுக்கு நீ கொடுத்துவிட்டால், கிழக்கில் உதிக்கும் சூரியன் வேறு எந்தத் திசையில் உதித்தால்தான் எங்களுக் கென்னபயம்? 19

போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர் போற்றிஅருளுக நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள், போற்றிஎல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம் போற்றிஎல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள், போற்றிஎல்லா உயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள் போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம், போற்றி யாம்உய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள் போற்றியாம் மார்கழி நீராடேலோர் எம்பாவாய். ௨௦

(உரை) ஆதியாகின்ற உனது சீர்பாதத்தைப் போற்றுகின்றோம், அதை எங்கட்கு அருளுக. அந்தமாகின்ற உனது திருவடியைப் போற்றுகின்றோம், அதை எங்கட்கு அருளுக. எல்லா உயிர்கட்கும் தோற்றமும், போகமும், ஈறும் ஆகின்ற உனது திருவடிகளைப் போற்றுகின்றோம், அவற்றை எங்கட்கு அருளுக. திருமாலும் பிரமனும் காணாத திருவடியையும் உயிர்கள் உய்யும்படி ஆட்கொண்டருளும் திருவடியையும் நாங்கள் போற்றுகின்றோம், அவற்றை எங்கட்கு அருளுக. (சிறந்த ஒழுக்கமாகிய இம்) மார்கழி நீராடலைப் போற்றுகிறோம். 20

திருச்சிற்றம்பலம்

[குறிப்பு:—திருவண்ணாமலையில் மார்கழி மாதத்தில் விடியற்காலையில் பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் எழுப்பி நீராடச் சென்றதைக் கண்ட மாணிக்கவாசகர் அப்பெண்கள் பாடியதாகத் தாம் பாடியது **திருவெம்பாவை.** நவசத்திகள் தம்முள் தொழிற்படும் முறைமையைக் குறிப்பதாகச் சொல்வதும் மரபு.]

திருப்பள்ளியெழுச்சி

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றி! என்வாழ்முதல் ஆகியபொருளே! புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண், டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும் எழில்நகை கொண்டு நின் திருவடி தொழுகோம், சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்சூழ் திருப்பெருந்துறை உறைசிவபெருமானே!, ஏற்றுயர் கொடிஉடையாய்! எனை உடையாய்! எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!. ௧

(உரை) தாமரைப் பூக்கள் மலரும் குளிர்ந்த சேற்று வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையிலுள்ள சிவபெருமானே! ரிஷபக் கொடியை உயர்வாக உடையவனே! என்னை உடையவனே! எம்பெருமானே! பொழுது விடிந்தது. உன்னுடைய மலர்போன்ற திருவடிகளை ஒரு படித்தான பூக்களால் பூசித்து வணங்குகிறோம். எங்களுக்குத் திருவருளைத் தரும் உனது திருமுகத்து அழகிய புன்முறுவலோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தருள்வாயாக. 1

அருணன் இந்திரன்திசை அணுகினன் இருள்போய் அகன்றது உதயம் நின்மலர்த் திருமுகத்தின், கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக் கடிமலர் மலரமற் றண்ணல் அங்கண்ணாம், திரள்நிரை அறுபதம் முரல்வன இவை ஓர் திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெருமானே!, அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே! அலைகடலே! பள்ளி எழுந்தருளாயே!.

(உரை) திருப்பெருந்துறையி லுள்ள சிவபெருமானே! திருவருளாகிய பொக்கிஷத்தைத் தரவருகின்ற ஆனந்த மலையே! அலைகள் நிரம்பிய கடலே! அருணோதயம் ஆயிற்று; இருள் போய்விட்டது; உனது அழகிய கண்ணைப்போல் (கருநிறமுள்ள) வண்டுகள் திரண்டு கூட்டமாக ரீங்காரம் செய்கின்றன. இவற்றை யறிந்து உன்னுடைய முகமாகிய மலரிலே கருணையாகிய சூரியன் தோன்ற, உனது கண்கள் வாசனையுடைய மலர்கள் போல மலரப் பள்ளிவிட்டு எழுந்தருள்க!. 2

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளிஒளி உதயத்து
ஒருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்

தேவ!நல் செறிகழல் தாள்இணை காட்டாய்!
திருப்பெருந்துறைஉறைசிவபெருமானே!
யாவரும் அறிவரி யாய்!எமக் கெளியாய்!
எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

(உரை) திருப்பெருந் துறையிலுள்ள சிவபெருமானே! மற்றவர்கள் அறிவதற்கு அரியவனே! எமக்கு எளியவனே! எம்பெருமானே! தேவனே! குயில்கள் பாடுகின்றன; கோழிகள் கூவுகின்றன; மற்றப் பறவைகள் சப்தம் செய்கின்றன; சங்குகள் முழங்குகின்றன; நக்ஷத்திரங்களின் பிரகாசம் மழுங்கி சூரிய உதயத்தின் ஒளியோடு கலக்கின்றது. கழல் அணிந்த வீரம் பொருந்திய உனது நல்ல திருவடிகளை விருப்பமுடன் எங்களுக்குக் காட்டுவாயாக! பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒரு
பால், துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒரு
பால் தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர்
ஒருபால், சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர்
ஒருபால் திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு
மானே, என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இன்ன
ருள் புரியும் எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்
தருளாயே! ௪

(உரை) ஒரு பக்கத்தில் இனிய இசையோடு வீணையையும் யாழையும் வாசிக்கின்றார்கள்; மற்றொரு பக்கத்தில் இருக்கு முதலிய வேதங்களையும் தோத்திரங்களையும் சொல்லுகிறார்கள்; ஒரு பக்கம் அடர்ந்த பூமாலைகளை உனக்கு அணிவிக்கக் கையிலேந்தி நிற்கிறார்கள்; ஒரு பக்கம் தொழுது அழுது (அன்பின் மிகுதியால்) துவண்டு விழுவோர் நிற்கிறார்கள்; ஒரு பக்கம் தலைமேல் கை குவித்து உன்னைக் கும்பிடுவோர் நிற்கிறார்கள். திருப்பெருந் துறையிலுள்ள சிவபெருமானே! (மேற்கூறிய செயல்களும் அன்பு முதிர்ச்சியு மில்லாத) என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இனிய அருளைப் புரியும் எம்பெருமானே! பள்ளி எழுந்தருளாயே! 4

பூதங்கள் தோறும் நின்றாய் எனில் அல்
லால் போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புல
வோர், கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்,
சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்
னா! சிந்தனைக்கும் அரியாய்! எங்கள்முன்
வந்து, ஏதங்கள் அறுத்தெமை ஆண்டருள்
புரியும் எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்தரு
ளாயே! ௫

(உரை) (நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்னும் ஐந்து பெரும்) பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நின்றாய் என்றும், (பிறப்பும் இறப்பும் ஆகிய) வரவும் போக்கும் இல்லாதவனென்றும், உன்னைப் புலவர்கள் கீதங்கள் பாடி ஆடுவதைத் தவிர, உன்னை நேரிற் கண்டவர்களைக் கேட்டும் அறியக் கூடவில்லை. சிந்தனைக்கு அரியவனே! குளிர்ச்சி பொருந்திய வயல் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறை மன்னவனே! (நீமேற்கூறியபடி அரிய தன்மையனுயிருந்தபோதிலும், எங்கள்மேல் வைத்த கருணையினால்) எங்கள் எதிரே வந்து எங்கள் குற்றங்களை அறுத்து எங்களை ஆட்கொண்டு அருள் புரியும் எம்பெருமானே! பள்ளி எழுந்தருள்வாய்! 5

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தார்அவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின் றார் அணங்கின் மணவாளா!
செப்புறு கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந்துறையுறைசிவபெருமானே!
இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்!பள்ளி எழுந்தரு ளாயே! ௬

(உரை) உமை மணவாளனே! செந்தாமரைகள் மலர்கின்ற குளிர்ந்த வயல் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையிலுள்ள சிவபெருமானே! ஒப்பற்ற வீட்டு நிலையிலிருந்து உணரும் உனது அடியார்களும், (உன்னை யடைந்து) தங்கள் (பிறவிப்) பந்தனையை அறுத்தவர்களும், மை பூசிய கண்களையுடைய பெண்களும், மக்களியற்கையோடு உன்னை வணங்குகின்றார்கள். இப்பிறப்பை அறுத்து எம்மை ஆண்டு அருள் புரியும் எம்பெருமானே! பள்ளியெழுந்தருளாயே! 6

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறி
தற்கு அரிதென எளிதென அமரரும் அறி
யார், இதுஅவன் திருவுரு இவன் அவன்
எனவே எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்கெழுந்
தருளும், மதுவளர் பொழில்திரு உத்தர
கோச மங்கை உள்ளாய்! திருப்பெருந் துறை
மன்னா!, எது எமைப் பணிகொளும் ஆறது
கேட்போம் எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தரு
ளாயே! ௭

(உரை) பழத்தில் சுவைபோலவும் அமிர்தம் போலவும், உள்ளதெனவும், அறிவதற்கு அரியதென்வும், எளியதெனவும், தேவர்களும் அறியமுடியாத தெனவும், பலவகையாகக் கூறப்படுகின்ற கடவுளாகிய திருப்பெருந்துறை மன்னவனே! நீதான் அவன்

என்றும்படியாக எங்கள் எதிரில் தோன்றி எங்களை ஆட்கொண்டு இங்கு எழுந்தருளி னாய். தேன் மிகுந்த பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த திருவுத்தரகோசமங்கையில் உள்ளவனே! எம்மைப் பணிகொள்ளும் வழியெதுவென்று கேட்போம். எம்பெருமானே! பள்ளி எழுந் தருளாயே! 7

முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்?
பந்தணை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குடில் தொறும் எழுந்தருளியபரனே!
செந்தழல்புரை திருமேனியும் காட்டித்
திருப்பெருந்துறை உறைகோயிலும் காட்டி
அந்தணன் ஆவதும் காட்டிவந்து ஆண்டாய்!
ஆரமுதே! பள்ளி எழுந்தருளாயே! ௮

(உரை) பந்து விளையாடும் விரல்களை யுடைய உமையம்மையும் நீயுமாக உனது அடியார்களுடைய பழைய குடிசைகள் தோறும் எழுந்தருளிய பரமனே! எல்லாவற் றுக்கும் முதலும் நடுவும் முடிவும் ஆன வனே! (பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய) மூவரும் உன்னை அறியார். வேறு எவர்தான் அறியவல்லார்? செந்தீபோன்ற உனது திருமேனியையும், திருப்பெருந் துறையில் உனது கோயிலையும், நீ (கருணை மிகுந்த) அந்தணன் ஆவதையும் காட்டி எளிதில் வந்து என்னை ஆட்கொண்டாய். அரிய அமுதமே! பள்ளி எழுந்தருளாயே! 8

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
விழுப்பொருளே! உன தொழுப்படியோங்
கள், மண்ணகத்தே வந்து வாழச் செய்
தானே! வண்திருப் பெருந்துறையாய்! வழி
அடியோம், கண்ணகத்தே நின்று களிதரு
தேனே! கடலமுதே! கரும்பே! விரும்படி
யார், எண்ணகத்தாய்! உலகுக்கு உயிரானாய்!
எம்பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே! ௯

(உரை) வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் நெருங்கி அணுகவும் முடியாத பெரும் பொருளே! உனக்குத் தொண்டு செய்யும் அடியவர்களாகிய எங்களை இம்மண்ணுலகத் தில் வந்து வாழச் செய்தவனே! வளம் மிக்க திருப்பெருந்துறையானே! உன் வழி நிற்கும் அடியோங்களுடைய உள்ளத்திலிருந்து இன் பம் அளிக்கும் தேனே! பாற்கடல் அமுதமே! கரும்பே! விரும்பும் அடியாரது எண்ணத்தில் உள்ளவனே! உலகுக்கு உயிரானவனே! எம் பெருமானே! பள்ளியெழுந்தருளாயே! 9

புவனியில் போய்ப்பிற வாமையில் நாள்
நாம் போக்குகின்றோம் அவமே இந்தப் பூமி,
சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று
நோக்கித் திருப்பெருந்துறை உறைவாய்!
திருமாலாம், அவன் விருப்பெய்தவும் மலா
வன் ஆசைப் படவும்நின் அலர்ந்த மெய்க்
கருணையும் நீயும், அவனியிற் புகுந்தெமை
ஆட்கொள்ள வல்லாய்! ஆரமுதே! பள்ளி
எழுந்தருளாயே! ௧௦

(உரை) திருப்பெருந்துறை உறைவோ னே! ஆரமுதே! "பூலோகத்திற் போய்ப் பிற வாமையினால் நாம் வாழ்நாளை வீணகப் போக்குகின்றோம்; இந்தப் பூமியைச் சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற வழி இது" என்று கூறித் திருமால் (பூமியில் பிறக்க) விருப்பங் கொள்ளவும், பிரமனும் (அவ்வாறே) ஆசைப் படவும் நின்றனர். நீயும் உனது மலர்ந்த பேரருளும் பூமியில் தோன்றி எங்களை ஆட் கொள்ள வல்லவனே! பள்ளியெழுந்தரு ளாயே! 10

திருச்சிற்றம்பலம்

முக்கிய அறிக்கை

தங்கள் சந்தாவை 1-1-1934-க்குள் அனுப்பிவிட வும். இல்லாவிடில் அடுத்த இதழ் வி. பி. யில் வரும். அதனால் தங்கட்கு வி. பி. செலவு அணு 3 வீண் நஷ்ட மாகும்.

காரியதரிசி.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதிசிவனார் திரட்டியருளிய அருள்முறைத் திரட்டு உரை

(மலர் ௯, இதழ் ௧௧, 272-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஞானாசிரியன்பாற் கேட்ட அறிவினால் சிவஞானபோதம் 8-வது சூத்திரத்திற்கூறப்பட்ட சிவரூப விளக்கமும் அதனோடு உடனிகழும் ஆன்ம தரிசனமும் சிந்தித்தல் அறிவினால் 9-வது சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட சிவதரிசனமும் அதனோடு உடனிகழும் ஆன்மசுத்தியும் தெளிதல் அறிவினால் 10-வது சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட சிவயோகமும், நிட்டை அறிவினால் 11-வது சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட சிவபோகமும் உண்டாகின்றன. இந்த நான்கு அறிவு நிலைகளும் முறையே ஒன்றன்பின்னொன்று ஏதுவும் பயனுமாயுள்ளன. ஒவ்வொரு நிலையிலும் அருட்சத்தி பதிதல் மிகுந்து மிகுந்து நான்காவது நிலையில் நிறைவு அடைகின்றது. இந்த நான்காவது நிலையில் ஆன்மாவினுடைய உள்ளம் சிவகரணமாய் மாறி சிவம் எனப்படுகின்றது. "சிந்தைய தென்னச் சிவமென வேறில்லை" என்றார் திருமூலர். (2853-வது திருமந்திரம்). இந்த நிலையில் ஆன்மாவானவன் இறைவனுடைய வியாபக அறிவுடன் இரண்டறக் கலந்து அவனுடைய எண்குணங்களும் பதியப்பெற்று யாதொரு குறையு மில்லாதவனாயும் பேரின்பப் பெருவாழ்வுடையவனாயுமுள்ள சீவன் முத்தனாய்த் திகழ்வன். சீவன் முத்தனுக்கு எடுத்த உடல் நீங்கும் காலம்வரை உடலூழாய்க் கழிய இருக்கிற பிராரத்தவினை மாத்திரம் உண்டு. உடல் நீங்கவும் அவன் நித்தியமான பரமுத்தி அடைவன். தெள்ள - முறத்தில் வைத்துத் தூலப்பொருள்களைத் தெள்ளி வேண்டாத பொருள்களிலிருந்து வேண்டிய பொருள்களைப் பிரித்து நீக்குதல்போல் உள்ளத்தில் வைத்து அதில் விளங்கும் கருவி அறிவை அருள் அறிவிலிருந்து பிரித்து நீக்குதல் (Sifting) அதாவது ஆன்மா கருவி கரணங்களோடு சேர்ந்து அறிதலை முயன்று நீக்கி அருள் அறிவுடன் சேர்ந்திருத்தல். உலகநெறியில் முற்றிலும் கருவி கரணங்கள் வழியில் அறிந்து வந்த ஆன்மா வீட்டுநெறியில் அவைகளைவிட்டு அருளைச் சேர்ந்து அறியும்பொழுது பழைய வாசனையினால் கேட்டல் அறிவில் வந்து சேர்கிற கருவி கரணங்களை நீக்கல்வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. தேறி - தேற என்பது தேறி எனத் திரிந்து நின்றது. சிந்தித்தலினால் - இன்னும் ஆன்மா கருவி கரணங்களுடன் சேர்ந்து அறிதலை நீக்குதலால். (Re - Sifting). தெளிந்து - தெளிய என்பது தெளிந்து எனத் திரிந்து நின்றது. தெளிவு அறிவில் ஆன்மா சிறிதும் கருவி கரணங்களுடன் சேர்ந்து அறிதலின்றியிருத்தலினாலே உள்ளம் பசுகரணம் நீங்கிச் சிவகரணமாய்விடுகின்றது. "அறியாமை அறிவகற்றி யறிவினுள்ளே அறிவுதனை யருளினா லறியாதே யறிந்து - குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடும் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயில்" என்று தெளிவு அறிவைப் பற்றிச் சிவஞான சித்தியார் கூறுதல் காண்க. தித்திப்பதோர் உள்ளம் தேறல் அமுதம் வெளி ஒளி - தெள்ள, தேற, தெளிய என்ற மூன்று சொற்களும் காரணப் பொருளில் வந்தன. தெள்ளுதலினாலும் தேறுதலினாலும் தெளிதலினாலும் தித்திப்பது ஓர் உள்ளத் தேறலமுதம் எனப் பொருள் செய்க. தித்திப்பது- தொழிற்பெயர். உள்ளத் தேறல் அமுதம் - பசுகரணம் நீங்கிச் சிவமாய்த் திகழ்கின்ற உள்ளத்தில் உணரப்படும் பேரின்பம். தேறல் அமுதம் - தேறலும் அமுதமும். உம்மைத் தொகை. உள்ளம்+தேறல் என்பன மகரஈறு கெடுதலாலும் நிலைமொழி வன்மைக் கினமாகத் தகரவொற்றுத் தோன்றுவதாலும் உள்ளத் தேறல் ஆயின. பேரின்பத்தை உலக அநுபவத்தில் மக்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு தேறலும் அமுதமும் என உருவகஞ் செய்தார். நோய் நீக்க மருந்தாயுதவுகின்ற தேன் மலநோய் நீக்கத்தா லுண்டாகும் அறிவு விளக்கத்தையும் சாவை நீக்குகின்ற அமுதம் நித்தியமான இன்ப விளக்கத்தையும் குறிக்கின்றன என்று நாம் கூறலாம். பேரின்பமானது இறைவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தன்றிப் பெறப்படாததால் 'ஓர் உள்ளத் தேறல் அமுதம்' என்றார். வெளி - முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நிற்கிற ஞான ஆகாசம். இது பரவெளி பெருவெளி தூவெளி, சிற்பரவியோமம், திருச்சிற்றம்பலம், சிதாகாசம், சிதம்பரம் என்ற பெயர்களாலும் கூறப்படுகின்றது. அந்த வெளியில் விளங்குகிற பராசத்தி ஒளியை வெளி ஒளி என்றார். இந்த ஒளியே பேரறிவாய் விளங்குவது. இந்த

ஒளியே தத்துவங்களில் ஏகதேசப்பட்டு உலக அறிவாய் விளங்குவது. எங்கும் வியாபகமாயிருக்கிற இந்தப் பேரொளியானது ஆன்மாவுக்கு மலத் தொடக்கினால் முன் விளங்காதிருந்தது. படலம் நீங்கிய கண்ணுக்குக் கதிரவனொளி விளங்குதல் போல மலம்நீங்கின ஆன்மாவுக்கு அப்பேரொளி வியாபகம்விளங்கி அப்பேரொளியில் ஆன்மா வியாப்பியமாய் நிற்கிறது. வெளி ஒளி - வெளியின்கண் விளங்கும் ஒளி. ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. மேலான அத்துவித நிலையானது பேரறிவும் பேரின்பமும் கூடுமிடமாதலால் தேறலமுதம் ஆகிய வெளி ஒளி என்று பொருள்படும். தேறலமுத வெளி ஒளி என்றார். தேறலமுதமும் வெளி ஒளியும் என உம்மைத் தொகையாகாது என்பது விளைந்ததே என்ற ஒருமை வினை முற்றால் விளங்கும். "அண்டங்க ளேழுங் கடந்தகன் றப்பாலும் உண்டென்ற பேரொளிக் குள்ளா முளவொளி, பண்டுறு நின்ற பராசத்தி யென்னவே கொண்டவ னன்றி நின்றான் எங்கள்கோவே" என்று திருமூலர் பேரொளியாகிய பெரு வெளியையும் அதனில் உள்ளொளியாய் விளங்குகின்ற பராசத்தியையும் கூறியருளினமை காண்க. கள்ளத்தேன் கடியேன் கவலைக்கடல் உள்ளத்தேன் - கள்ளத்தேன்; கடியேன், உள்ளத்தேன் மூன்றும் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்கள்- ஏன் - தன்மை ஒருமை விகுதி. கள்ளம் என்பது பொய், வஞ்சனை; இறைவனை நோக்காது உலகை நோக்கி ஒழுகும் வாழ்விலுள்ள வஞ்சனை. கடி என்பது இங்கே ஐயம் என்ற பொருளில் வந்தது. உலக வாழ்வில் இறைவனை ஒருவன் உண்டோ இல்லையோ என்று உள்ளத்தில் ஐயங்கொள்ளுதல். இப்பேர்ப்பட்ட வஞ்சகமும் ஐயமுமுள்ள ஒருவனது உள்ளத்தில் கவலைகள் நிரம்பியிருக்கு மாதலின் 'கவலைக் கடல் உள்ளத்தேன்' என்றார். இத்தகைய கவலைகள் நிரம்பிய உள்ளத்தில் சிவம் விளங்கிப் பேரின்ப உணர்வு உண்டாகாது ஆதலின் உள்ளத் தேறலமுதம் ஆகிய வெளி ஒளி எவ்வாறு விளைந்தது என்றார். அடிகள் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றபின் குற்றங்கள் முழுதும் நீங்கப்பெற்ற அவரது தூய உள்ளத்தில் பேரறிவு விளக்கமும் அதனோடு உடனிகழ்கின்ற பேரின்ப உணர்வும் உண்டாயின என்பது இந்தப் பாட்டினால் நாம் அறியக்கிடக்கும் உண்மையாகும்.

உன்னுருவிற் சுவையொளியூ றோசை நாற்றத்
 துறுப்பினது குறிப்பாகு மைவீர் நுங்கள்
மன்னுருவத் தியற்கைகளால் வைப்பீர்க் கையோ
 வையகமே போதாதே யானேல் வானோர்
பொன்னுருவைத் தென்னூர் மன்னு குன்றைப்
 புலிக்கெழிலாஞ் சிவக்கொழுந்தைப் புகுந்தென் சிந்தை
தன்னுருவைத் தந்தவனை எந்தை தன்னைத்
 தலைப்படுவேன் றுலைப்படுப்பான் றருக்கேன் மின்னே. ௬௦

(உரை) நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை உறுப்பினது குறிப்பாகும் உன் உருவில் ஐவீர் - நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை என்ற விடய குணங்களாகிய உறுப்புக்களைக் குறிகளாகக் கொண்டு ஒழுகுகின்ற மனதினால் எண்ணப்படும் சூக்கும உருவங்களையுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய ஐவர்களே; நுங்கள் மன் உருவத்தியற்கைகளால் வைப்பீர் - நீங்கள் இந்த உலகத்தில் திரோத மலம் வயப்பட்ட உயிர்களை எல்லாம் உங்கள் நிலையில்லாத உருவங்களினது இயற்கைவழி ஒழுகும்படி செய்வீர்; வையகமே போதாதே ஐயோ - அவ்வாறு நீங்கள் ஆட்சி செய்தற்கு இந்தப் பெரிய உலகமும் இடம் போதாதிருக்கின்றது. ஐயோ!; யானேல் - (நீங்கள் அவ்வாறு என்னையும்

ஆட்சி செய்தற்கு) யான் உடன்படுவேனோ என்றால் யான் ; வானோர் பொன் உருவை - தேவர்கள் வணங்குகிற பொன் போலும் சிவந்த மேனியை உடையவனும்; தென் ஆரூர் மன்னு குன்றை - தென் நாட்டின்கண் திருவாரூரில் நிலையாகத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்ற மலைபோன்று அளப்பரிய அளக்கில் பெருந்தன் மையை உடையவனும் ; புவிக்கு எழிலாம் சிவக்கொழுந்தை - நில உலகத்தை அழகாக விளங்கும்படி சிறந்த நலம் செய்கின்றவனும் ; என் சிந்தை புகுந்து தன் உருவைத் தந்தவனை - எனது உள்ளத்தில் இரண்டறக் கலந்து நின்று தனது அருள் உருவத்தின் குணங்களைப் பதியச் செய்தவனும் ; எந்தை தன்னை - எனது தந்தையுமா யிருக்கிற சிவபெருமானை ; தலைப்படுவேன் - அவனுடைய திருவடிகளில் அத்துவிதமாய்க் கலந் திருக்கின்றேன் ; துலைப்படுப்பான் - என்னை அத்திருவடிகளை விட்டு நீக்கிச் செய்மைப் படுத்தும் பொருட்டு ; தருக்கேல்மின் - (முயல்வதாக நினைத்து) செருக்கு அடையாதே யுங்கள். (உங்கள் வலி என்னிடம் சிறிதும் செல்லாது என்னை விட்டு அகலப் போங் கள் என்றபடி.)

(விளக்கம்) இந்த நான்காவது பாட்டு அடங்கிய தேவாரப் பதிகம் திருநாவுக்கரசு அடிகளால் அவர் திருப்புகலூரிலிருந்து உழவாரப் பணிவிடை செய்து வந்த காலத்தில் சிவபெருமான் அவரது உலகத் தொடக்கு அற்ற மேலான நன்னிலைமையை உலகத்தா ருக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுப் புற்களோடும் பருக்கைக்கற்களோடும் பொன்னும் நவ மணியும் பொலிந்திலங்கவும் விண் அரம்பையர்கள் அவர் முன்னே நின்று அழகிய கோலத்துடன் ஆடவும் பாடவும் அருள் செய்தபொழுது பாடப்பெற்றது. அப்பொழுது மெய்த்தன்மை உணர்வுடைய அடிகள் தமது சித்த நன்னிலை சிறிதும் வேறுபடாது சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் நினைவகலாமல் உலக மாயப் பவத்தொடக்காம் இருவினை களையும் அவைகளுக்குத் துணை செய்யும் ஐம்பூதங்கள் அஞ்சு தன் மாத்திரைகள் முதலானவைகளையும் முன்னிலையாக்கித் "திருவாரூர் அம்மானுக் காளாயினேன் உம் மாற்றொடக்குண்ணேன்" என்று பாடியருளினார். இப்பாட்டு அஞ்சு சூக்கும தன்மாத் திரைகளையும் முன்னிலையாக்கி பாடப்பட்ட பாட்டு. நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை உறுப்பினது குறிப்பாகும் உன் உருவில் ஐவீர் - அஞ்சு தன்மாத்திரைகளும் கண்ணாற் காணப்படாது மனதினால் நினைத்தற்குரிய சூக்கும உருவங்களுடையனவாதலின் உன் உருவில் ஐவீர் என்றார். தேவாரப் பதிகத்தின் இரண்டாவது பாட்டில் திருநாவுக் கரசு அடிகள் ஐம்பெரும் பூதங்காள் என்னும் தூல பூதங்களை விளித்துச் சொல்லி இந் தப் பாட்டில் அவைகளுக்குக் காரணமா யிருக்கிற சூக்கும பூதங்களாகிய தன்மாத்திரை களை விளித்துக் கூறுகின்றார். நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை என்று இங்கே கூறப் பட்டன, புறவிடயங்களைக் குறிக்கின்றன, அப்பெயர்களை உடைய தன்மாத்திரைகளை அன்று. விடயங்கள் குணமயமா யிருத்தலினாலும் சூக்கும பூதங்களாகிய தன்மாத் திரைகள் குணங்களின் கூட்டமன்றி வேறல்லனவாதலாலும் விடயங்களை சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றத்தினது உறுப்பு என்று கூறாது சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றத்து உறுப்பு என்றார். உடலிலுள்ள சூக்கும பூதங்கள் தங்கள் காரியமாகிய தூல பூதங்க ளுடன் ஞானேந்திரியங்கள் வாயிலாகப் புறவிடயங்களை ஆன்மா சென்று பற்றுதற்குத் துணையா யிருந்து ஊக்குதல் செய்தலின் அச்சூக்கும பூதங்களைக் குறிப்பாக ஐவீர் என்றார். திரோத மலம் வயப்பட்ட ஆன்மாக்கள் பூதங்களைச் சடப்பொருள்கள் என் றெண்ணாமல், அவைகளுடன் அதுவதுவாய் ஒற்றித்து நின்று பரிணமித்து அவை களின் வயப்பட்டு ஒழுகுதலால் உயிரில்லாத சூக்கும பூதங்களை ஐவீர் வைப்பீர் என உயர் திணையில் வைத்துக் கூறினர். இது இழிவு சிறப்பு. உலக போகங்களெல்லாம் நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை என்னும் அஞ்சு தன்மாத்திரைகளாலும் அவற்றுக்குத் துணைகளாயுள்ள ஐம்பூதங்கள் ஞானேந்திரியங்கள் முதலியவைகளாலும் அமைந்திருத் தல் "சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின் - வகைதெரி வான்கட்டே

புலரு" என்ற திருக்குறளிற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.' வையகம் நுங்கள்மன் உருவத் தியற்கைகளால் வைப்பீர் - மன் உருவம் என்றது இங்கே வஞ்சப்புகழ்ச்சி (Irony) உலகிலுள்ள விடயங்களாகிய போகங்களை மாந்தர் நிலையானவைகளாக எண்ணி ஒழுகுதலின் அழிதற்றன்மையை யுடைய உருவத்தை மன் உருவம் என்றார். மாந்தர் உலக விடய போகங்களையே தாங்கள் இயல்பாக நுகரக்கூடிய இன்பங்களாக நினைத்து அவைகளில் அழுந்துதலின் மன் உருவத்தியற்கைகளால் வைப்பீர் என்றார். வையகம் என்ற சொல்லை வைப்பீர் என்ற சொல்லுடனும் போதாதே என்ற சொல்லுடனும் கூட்டிப் பொருள் உரைக்க. அவ்வாறு மாந்தரைப் போகத்தில் அமிழ்த்துதல் அவர்கள் பக்குவம் அடைதற்கு வேண்டப்படுதலின் அதனைத் தன்மாத்திரைகளின் இயற்கை என்றார். வைப்பீர்க்கு என்பதில் கு - சாரியை. வைப்பீர்களாகிய உங்களுக்கு என்று பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். வையகமே போதாதே ஐயோ - முன்னைய ஏ - அசை ; பின்னைய ஏ - தேற்றம். இந்த வையகத்துக்குப் புறம்பாயுள்ள இடங்களிருந்தால் அவைகளையும் நீங்கள் ஆட்சி செய்து உங்கள் வயப்படுத்த வல்லீர் என்பார் வையகமே போதாதே என்றார். உயிர்களை உங்கள் ஆட்சியால் என்ன பாடுபடுத்துகிறீர் என்று உயிர்கள் மேலுள்ள தமது இரக்கம் குறிப்பிப்பார் 'ஐயோ' என்றார். யானேல் எல் என்பது எனில் என்பதன் மரூஉ. யான் எல் என்பது யான் உடன்படுவனோ எனில் என விரியும். உடன்படுவனோ சொல் எச்சம். அதாவது உங்கள் ஆட்சிக்கு யான் உடன்படுவனோ என்னில் உடன்பட மாட்டேன், ஏனென்றால் கேண்மின். வானோர் பொன் உருவை - வானோர் என்ற சொல்லுக்குப் பின் வணங்குகின்ற என்ற சொல்லை வருவித்து உரைக்க. இது சொல்லெச்சம். புவிக்கு எழிலாம் சிவக்கொழுந்து - உலகிற் காணப்படுகிற அழகு உருவங்களெல்லாம் இறைவன் அருள் விளக்கம் ஆதலின் புவிக்கு எழிலாம் என்றார். சிவம்=மங்களம், நலம். சிவக்கொழுந்து= சிறந்த நலம். என் சிந்தை புகுந்து தன் உருவைத் தந்தவனை - எனது உள்ளத்திலே அத்துவித இயைபானே இறைவன் விளங்கி வீற்றிருத்தலால் அவன் தீ இரும்பைச் செய்வது போல் எனது மலம் முற்றிலும் நீங்கிச் சிவம் ஆம்படி செய்து தனக்குரிய எண்குணங்களும் எனது குணங்களாகும்படி என்னிடத்தில் பதிய வைத்தான் என்பார், என் சிந்தை புகுந்து தன் உருவைத் தந்தவனை என்றார். புகுதல் - விளங்கி வீற்றிருத்தல் ; உரு என்பது அருள் உரு. அருள் உருவைத் தருதலாவது அருட் குணங்களாகிய எண் குணங்களும் உள்ளத்திற் பதியச் செய்தலாகும். "சிவனுளத்தே தோன்றி - தீயிரும்பைச் செய்வதுபோற் சீவன் றன்னை - பந்தனையை யறுத்துத் தானாக்கித் தன்னுருவப் - பரப்பெல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்ப னிவன்பாலே" என்று சிவஞானசித்தியார் 9-வது சூத்திரம் 12-ம் செய்யுள் கூறுதல் காண்க. எந்தை தன்னை - தன் - அசை. இறைவன் எனது உயிர்த் தந்தையாய் என்னைக் காத்தல் கடனாதலின் இவ்வாறு செய்தான் என்று குறிப்பிப்பார், எந்தை தன்னை என்றார். தலைப்படுப்பான் - தலைப்படுதல் - தலை (இறைவனுடைய திருவடிகளிற்) பொருந்துதல். அதாவது இறைவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தல். இச்சொல் இறைவனுக்கும் உயிருக்குமுள்ள ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பைக் குறிக்கிறது. தலைப்பட்டிருக்கின்றேன் என்ற முக்காலத்துக்கும் பொதுவான நிகழ்காலம் தெளிவு பற்றி எதிர்காலத்தாற் கூறப்பட்டது. தலைப் படுப்பான் - தலை=செய்மை. தலைப்படுத்தல்=செய்மைப் படுத்தல். பான் - எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி. தருக்கேல் மின் - எல் - எதிர்மறை விகுதி. மின் - ஏவற் பன்மை விகுதி. இறைவனுடைய திருவடிகளில் அன்பு வைத்து ஒழுகுகிறவர்களுக்கு உலக விடய போகப்பற்று நீக்கமும் அவ்வுலக விடய போகத்துக்குக் கருவியாயுள்ள செல்வப் பொருட் பற்று நீக்கமும் உண்டாகும் என்பது இந்தப் பாட்டினாற் பெறப்படுகின்ற கருத்தாகும்.

நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலையில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம்
இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர்காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளாவாளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகினோமே. சஉக

(உரை) நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம் (1) - உலகிலுள்ள எந்த அரசருக்குங் கீழ் நாம் அவரால் ஆளப்படும் குடிகளாயில்லோம்; நமனை அஞ்சோம் (2) - உலக அரசர்கள் அஞ்சுகின்ற நமனுக்கும் அஞ்சமாட்டோம்; நரகத்தில் இடர்ப்படோம் (3) - மறுமை வாழ்வில் அடையக் கடவதாகிய நரகத்துன்பமும் நமக்கு இல்லை; நடலை இல்லோம் (4) - உலகில் திரோதமலம் வயப்பட்ட பொய்வாழ்வு நம்மிடத்தில் இல்லை; ஏமாப்போம் (5) எம்மை எவரும் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று இறுமாந்திருப்போம்; பிணியறியோம் (6) - நாம் மலப்பிணிப்புச் சிறிதும் அறியமாட்டோம்; பணிவோம் அல்லோம் (7) - எவருக்கும் அடங்கி அவரைப் பணிந்து நாம் நடக்கமாட்டோம்; எந்நாளும் இன்பமே துன்பமில்லை (8) - நாம் நுகர்வது நிலையாயுள்ள பேரின்பமன்றி உலகில் நுகரப்படும் நிலையில்லாத இன்பதுன்பங்களில்லை (ஆதலால் நும்மை ஏவின அரசன் எம்மை உலகில் செய்யக்கடவது என்ன இருக்கிறது. நாம் எவருக்கும் எதற்கும் அஞ்சாமலிருத்தற்குக் காரணம் சொல்லுகிறோம் கேண்மின்); யார்க்கும் தாம் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரன் - எனெனில் தன்னை ஒருவரும் ஆளுந் தன்மையில்லாதவனாய்; நற்சங்க வெண்குழை ஓர் காதிற் கோமான் சங்கரற்கே - நல்ல சங்கினாலாகிய வெள்ளிய குண்டலத்தை வலதுகாதில்அணிந்திருக்கிற முழுமுதற்றலைவனாய் எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பமளிக்கின்ற சிவபெருமான் ஒருவனுக்கே; மீளா ஆளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோம் - எப்பொழுதும் மீட்கப்படாத அடிமையாக மலர் நிறைந்திருக்கிற அவனுடைய செவ்விய இரண்டு திருவடிகளைச் சேர்ந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றோம்.

(விளக்கம்) திருநாவுக்கரசு அடிகள் தமக்கு வந்த சூலைநோயுடன் மலநோயும் இறைவனால் தீர்ந்து ஆண்டருளப்பெற்று திருவதிகை வீரட்டானத்திலிருந்த காலத்தில் பல்லவ அரசனால் ஏவப்பட்ட அமைச்சர்கள் சேனைகளோடும் தம்மிடம் வந்து "உம்மை அரசன் அழைக்கின்றான் வாரும்" எனக் கூறின சமயத்தில் அவர்களுக்கு விடைமொழியாக பாடிய தேவாரப்பதிகத்தின் முதலாவது பாட்டு இது. அப்பொழுது அடிகளுடைய உள்ளத்திருந்த கம்பீர உணர்வு இந்தப் பாட்டினால் ஒருவாறு நமக்குத் தெரிய வருகின்றது. இந்தக் கம்பீர உணர்வு அடிகளுக்கு இந்தப் பாட்டிற் கூறுகிறபடி இறைவனுடைய திருவடிகளிற் சேரப்பெற்ற பெருவாழ்வினா லுண்டாகிறது. நாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம் (1) - நாம் என்ற தன்மைப்பன்மைச் சொல் நாம் உங்கள் அரசனுக்கு எளியோமல்லோம் என்ற அடிகளுடைய கம்பீர உணர்வைக் குறிக்கிறது. குடி - அரசன் ஒருவனால் ஆளப்படும் நாட்டு மக்கள். நாம் உங்கள் அரசனால் ஆளப்படும் குடிகளில் ஒருவன் அல்லன் ஆதலின் அவன் எம்மை அழைக்கவும் பொருத்தமில்லை என்பார், குடிஅல்லோம் என்றார். அல்லோம் - தன்மைப் பன்மைக் குறிப்புவினைமுற்று. துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்ற பழமொழிக் கருத்துக் கூறப்பட்டது. நமனை அஞ்சோம் (2) நமனையும் என்ற உயர்வு சிறப்பு உம்மை தொக்கி நிற்கிறது. நாம் உங்கள்

அரனுக்கு அஞ்சாதிருத்தலன்றி, அவன் அஞ்சுகின்ற நமனுக்கும் அஞ்சோம் என்று குறிப்பிப்பார், நமனை அஞ்சோம் என்றார். நரகத்தில் இடர்ப்படோம் (3) - இம்மை வாழ்வில் நாம் அஞ்சாதிருத்தலன்றி மறுமை வாழ்வில் அஞ்சப்படுகிற துன்பமுமில்லை என்பார் நரகத்தில் இடர்ப்படோம் என்றார். நடலை இல்லோம் (4) - நடலை என்பது பொய். அது இங்கே உலகில் வாழும் இருகூற்றுத் தன்மையான (துவந்துவமுள்ள) பொய்வாழ்வைக் குறிக்கிறது. ஏமாப்போம் (5) - ஏமாப்பு என்பது இறுமாப்பு இது உலகில் நிலையில்லாத செல்வம் அதிகார முதலியவற்றா லுண்டாகும் அறியாமை இறுமாப்பு அன்று. இறைவனுடைய அருட்டன்மையை அடையப்பெற்றதனா லுண்டாகும் மெய்யறிவு இறுமாப்பு. இறுமாந்திருப்பன் கொலோ என்று அடிகள் திருவங்கமாலையிற் கூறியருளினமை காண்க. பிணி அறியோம் (6) பிணி என்பது கட்டு. மலப்பிணிப்பு சிறிதும் தமக்கு இல்லை என்பார், பிணி அறியோம் என்றார்; பணிவோம் அல்லோம் (7) - நமக்கு எதிராவார் ஒருவருமில்லை என்பார், பணிவோம் அல்லோம் என்றார். இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை (8) நம்அரசன் எமக்குச் செய்யக்கடவதொரு துன்பமுமில்லை என்று குறிப்பிப்பார், இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை என்றார். மேலே கூறம்பட்ட 1 முதல் 8 வரை உள்ள அடிகளுடைய கூற்றுக்கள் முறையே (1) தன்வயத்தனாதல் (2) தூய உடம்பினனாதல் (3) இயற்கை உணர்வினனாதல் (4) இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல் (5) பேரருளுடைமை (6) முற்றுமுணர்தல் (7) முடிவிலாற்றலுடைமை (8) வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் இறைவனுடைய எண் குணங்களும் அடிகளிடத்தில் பதிந்ததன் பயனாக வெளிப்பட்டன என்று நாம் கூறலாம். அடிகள் தாம் இறைவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்ததனால் தம்மிடத்தில் இறைவனுடைய எண் குணங்களும் பதியப்பெற்றதை "எண்குணத் தானோமே" என்று அவர் இத் தேவாரப் பதிகத்தின் இறுதிப் பாட்டின் இறுதியிற் கூறிய உரையால் நாம் அறியலாம். எட்டுக் கூற்றுக்களும் எண் குணங்களின் வெளிப்பாடுகளாய் பொருந்தியிருப்பன என்பதை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. தாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லாத் தன்மையான நற்சங்க வெண் குழையோன் காதிற் கோமான் சங்கரற்கே - இவ்வாறு பதவுரையிற்கூறியபடி உரைநடை செய்து பொருள் கொள்க. குடியல்லாத் தன்மையான என்பது கோமான் என்ற சொல்லைக் கொண்டு முடிகிறது. கோமான் - அரசன். முழுமுதற்றலைவன். அவன் எப்பேர்ப்பட்ட தலைவன் என்றால் ஆர்க்கும் குடியல்லாத் தன்மையான தலைவன்; தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத தலைவன் - அவன் அத்தகைய தலைவனாயிருத்தலுடன் எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்ப நலம் செய்கிறவன் என்பது, சங்கரன் என்ற வடமொழிச் சொல்லாற் கூறப்பட்டது. சம்=இன்பம். கரன்=செய்கிறவன். ஒப்பற்ற தலைவனாயிருந்து எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்ப நலம் செய்கிறவன் என்றதனால் அவ்வாறு நலம் செய்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவாகிய எண் குணங்களும் குறிப்பால் உடன் கூறப்படலாயின. ஓர் காதிற் குழை - இறைவன் உமைமாதிருக்கும் பாதியன் ஆதலின் வலது காது குறிப்பிக்கப்பட்டது; இடது காது உமாதேவியார் காது ஆகலின் தோடு அணிதற்கு உரியது. ஏ - பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தது. மீளா ஆளாகக் கொய்ம்மலர் சேவடி யிணைக்கே குறுகினோம் - ஆண்டானாகிய இறைவனுக்கு உயிர்கள் எப்பொழுதும் அடிமைகள் ஆதலின், மீளா-ஆளா என்றார். "மீளா அடிமை உமக்கே யாளாய்" என்றார் சுந்தரமூர்த்தி அடிகளும். குறுகுதல் - அடங்கி நிற்றல்; சிவத்தன்மை குறுகி சிவத்தன்மை அடைதல். சேவடியிணை குறுகுதல் என்பது அடிகளுடைய வேட்கை அறிவு செயல்கள், இறைவனுடைய வியாபக வேட்கை அறிவு செயல்களுக்குள் அடங்கி நின்று அவனோடு இரண்டறக் கலந்து அவனுடைய எண் குணங்களும் நிறையப்பெற்று சிவமாம் பேரின்பப் பெருவாழ்வு அடைதல்.

வெம்பவரு கிற்பதன்று கூற்ற நம்மேல்
வெய்ய வினைப்பகையும் பையநையு
மெம்பரிவு தீர்ந்தோ மிடுக்கணில்லோ
மெங்கெழிலென் ஞாயி றெளியோமல்லோ
மம்பவளச் செஞ்சடைமே லாறுசூடி
யனலாடி யானஞ்சு மாட்டுகந்த
செம்பவள வண்ணர்செங் குன்றவண்ணர்
செவ்வான வண்ணரென் சிந்தையாரே. ௯௨

(உரை) அம்பவளம் செஞ்சடைமேல் ஆறு சூடி - அழகுள்ள பவள நிறம்போன்ற சிவந்த சடையின்மேலே கங்கையாற்றினை அணிந்தும்; அனல் ஆடி - இடது கையில் அக்கினி ஏந்தி நட்டமாடியும்; ஆனஞ்சும் ஆட்டு உகந்த - பசுவினுடைய பால் நெய் தயிர் சாணம் சிறுநீர் ஆகிய ஐந்தினாலும் கூடிய பஞ்சகவ்விய முழுக்கு விரும்பிய; செங்குன்ற வண்ணர் - சிவந்த மலைபோலும் நிறமுடையவரும்; செம்பவள வண்ணர் - சிவந்த பவளம்போலும் நிறமுடையவரும்; செவ்வான வண்ணர் - சிவந்த வானம் போலும் நிறமுடையவரும் ஆகிய சிவபெருமான்; என் சிந்தையார்-எனது சிந்தையை உறைவிடமாகக் கொண்டு அதனிடம் வீற்றிருக்கின்றார்; (ஆதலால்) கூற்றம் நம்மேலே வெம்பவருகிற்பது அன்று - தூல உடலினின்று உயிரைக் கூறுசெய்து பிரிக்கும் நமன் அடியார்களாகிய நாம் வாடி வருந்தும்படி நம்மிடத்து வருகிறதற்கு ஆற்றலுடையவன் அல்லன்; வெய்ய வினைப்பகையும் பையநையும் - அதுவன்றி நாம் முன் செய்த கொடிய நல்வினை தீவினைப் பகைமைகளும் நம்மை அணுகுதற்கு வலி இன்றி மெல்ல மெல்லக் குறைந்து நசித்துவிடும்; எம்பரிவு தீர்ந்தோம் - காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களினின்று முற்றிலும் நீங்கினோம்; இடுக்கண் இல்லோம் - முக்குற்றங்களும் நீங்கினதனால் உலகில் வரக்கடவதாகிய யாதொரு இன்பதுன்பங்களும் எங்களுக்கு இல்லை; ஞாயிறு எங்கு எழில் என் - ஞாயிறு உலகில் வழக்கம்போல் கிழக்குத் தோன்றாது வேறு எந்தத் திக்குகளிலே தோன்றினாலும் எங்களுக்கு அதனால் வரக்கடவது ஒன்றுமில்லை; எளியோம் அல்லோம் - உலகில் அரசன் முதலிய எத்தகையோருக்கும் நாங்கள் எளிமையுடையவர்கள் அன்று.

(விளக்கம்) அனல் ஆடி - அழித்தல் தொழிலைக் குறிக்கிறது "அனல்கையேந்திக் கூத்தாடவல்ல குழகன்" என்று அடிகள் திருப்பாசூர்த்திருத்தாண்டகம் 3-வது பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க. செங்குன்ற வண்ணர் - சிவப்பு நிறம் குன்றின் முழுவதும் கலவாதிருத்தலால் இது இறைவன் பொருட்டன்மையால் உலகத்தினின்று பேதமாய்த் தோன்றுகிற அத்துவித நிலையைக் குறிக்கிறது. செம்பவள வண்ணர் - சிவப்பு நிறம் பவளத்தின் உள்ளும் புறமும் கலந்திருத்தலால் இது இறைவன் உலகம் அனைத்திலும் கலப்புப்பற்றி அபேதமாய்த் தோன்றும் அத்துவித நிலையினைக் குறிக்கிறது. செவ்வான வண்ணர் - செஞ்ஞாயிற்றினொளி அந்திநேரத்தில் வானத்தில் பட்டு அதிற் சிவந்த நிறமுண்டாதலால் இது இறைவன் எவற்றிலும் ஒற்றித்து நின்றும் ஒன்றிலும் பற்றிலனாயிருக்கிற பேதாபேத அத்துவித நிலையைக் குறிக்கிறது. என் சிந்தையார் - மெய்ஞ்ஞானிகள் சிந்தையில் இறைவன் பேதம் அபேதம் பேதா பேதம் என்னும் மூன்று நிலைகளும் தனித்தனியே உடையவன் அல்லனாய் அம்மூன்றற்கும் பொதுமையான அத்துவித நிலையை உடையனாயிருத்தலான் அடிகள் அம்மூன்று அத்துவித நிலைக்குறிகளைச் சொன்ன பின் என் சிந்தையார் என்றார். மேலே 90-வது பாட்டில் அடிகள் என் சிந்தை தன்னுருவைத் தந்தவனை எனக் கூறிய வாற்றாலும் திருமறு மாற்றத் திருத்தாண்டகம் 10-வது பாட்டில் "எண்குணத்துளோமே" என்று கூறியவாற்றாலும் இறைவனுடைய உருவமாகிய அருளின் குணங்கள் அடிகளுடைய சிந்தையில் பதியப்பெற்றன என்பது கூறப்பட்டது. கூற்றம்நம்

மேல் வெம்ப வருகிற்பது அன்று - கூற்றம், பண்புப்பெயர் அம் பண்புப் பெயர் விகுதி அது இங்கே ஆகுபெயராய் உயிரை உடலினின்று கூறுசெய்கிற (பிரிக்கிற) நமனைக் குறிக்கிறது. வருகிற்பது - கில் ஆற்றல் உணர்த்தும், இடைநிலை - ப - எதிர்கால இடைநிலை. து - தொழிற்பெயர் விகுதி. உலகிலுள்ளபொழுது சிவன் திருவடிப் பேற்றைத் தலைக்கூடிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைந்த சிவன் முத்தர்களிடம் யமன் வரக் கடவதோர் செயலொன்றுமில்லை யாதலின் அடிகள் "கூற்றம் நம்மேல் வெம்ப வருகிற்பதன்று" என்றார். என் சிந்தையார் என்று சொன்ன அடிகள் பின் நம்மேல் என்று பன்மையாகக் கூறியது அவர்புறம் நோக்கில் ஒருமையாகக் கூறிப் பின் உள் நோக்கில் தம்மைப்போன்ற அடியார்கள் நிலையையும் உணர்ந்ததைக் குறிக்கிறது. வெய்ய வினைப்பகையும் பையகையும் - அத்தகைய சிவன் முத்தர்களுக்கும் உடல் நீங்குமளவும் உடல் ஊழாய்க் கழிய இருக்கிற பிராரத்தவினை மெல்லியதாய் வந்து தாக்கக்கூடியதாயுள்ளது ஆதலின் வெய்யவினை இல்லை என்று கூறாது பையகையும் என்றார். எம்பரிவு தீர்ந்தோம் - பரிவு என்ற சொல் இங்கே பஞ்சக் கிலேசங்கள் ஆகிய குற்றங்களைக் குறிக்கிறது. அஞ்சு குற்றங்களும் காமம் வெகுளி மயக்கம் மூன்றனுளடங்கும். பஞ்சக் கிலேசங்கள்பற்றி மேலே சில பாட்டுகளின்கீழ் எழுதப்பட்ட விளக்க உரையைக் கொள்க. பரிவு - சிலப்பதிகாரம் 7-வது காதை க-வது கட்டுரையில், "பண்வகையிற் பரிவு தீர்ந்து" என்ற வரியில் வருகிற பரிவு என்ற சொல்லுக்கு அடியார்க்கு நல்லார் குற்றம் என்று பொருள் செய்திருத்தல் காண்க. தீர்தல் - முற்றிலும் ஒழிதல் - கடன் தீர்த்தது என்று பேச்சு வழக்கிலும் வருதல் காண்க. ஞாயிறு எங்கு எழில்என - உலகப்பற்றை முற்றிலும்விட்டுத் திருவருள் வழி நிற்கிற அடியார்களுக்கு இறைவன் ஆணைவழி உலகில் இயங்கும் ஞாயிற்றின் இயக்கம் சிறிதும் விசாரத்தை உண்டுபண்ண வல்லதன்று ஆதலின் ஞாயிறு எங்கு எழில் என் என்றார். மேலே 91-வது பாட்டில் இறைவனுடைய எண் குணங்களின் வெளிப்பாடுகள் கூறப்பட்டன. இப்பாட்டில் அந்த எண்குணங்களி லடங்குவனவாகிய ஆறு குணங்களின் வெளிப்பாடுகள் கூறப்பட்டன. கூற்றம் நம்மேல் வருகிற்பதன்று என்பதனால் பொருளுடைமையும், வெய்ய வினையும் என்பதனால் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதலும், எம்பரிவு தீர்ந்தோம் என்பதனால் முற்று முணர்தலும், இடுக்கணில்லோம் என்பதனால் வரம்பிலின்பமுடைமையும் ஞாயிறு எங்கெழிலென் என்பதனால் தன் வயத்தனாதலும், எளியோமல்லோம் என்பதனால் முடிவிலாற்றலுடைமையும், தமது சிந்தையில் பதியப்பெற்றமையை அடிகள் குறிப்பிட்டவாறாயிற்று. இயற்கை உணர்வினனாதல் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதலிலும் தூய வுடம்பினனாதல் பொருளுடைமையிலும் அடங்கும். இப்பாட்டில் இறைவன் திருவடிப்பேற்றினை அடையப்பெற்ற அடியார்களுடைய பெருமை கூறப்பட்டது. அடியார்களுடைய திருவேடத்தைக் கண்டு சிவன் முத்தர்கள் அவர்களை வழிபடுதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டதாயிற்று.

எடுத்த வெல்கொடி யேறுடை யான்றமர்
உடுப்பர் கோவண முண்பது பிச்சையே
கெடுப்ப தாவது கிழ்நின்ற வல்வினை
விடுத்துப் போவது வீழி மிழலைக்கே. கூ௩

(உரை) ஏறு எடுத்த வெல்கொடி உடையான் தமர்-ஏற்றினைத் தன்னால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வெற்றிக் கொடியாக உடையவனாகிய சிவபெருமானுடைய அடியார்கள்; கோவணம் உடுப்பர் - கோவணமும் (கிழிமே) ஆடையாகத் தரித்துக்கொள்வர்; உண்பது பிச்சையே - தாம் உணவுஆக உண்பது வீடுகளிலிரந்து பெறும் பிச்சைச் சோறே; கெடுப்பதாவது கிழ்நின்ற வல்வினை - முற்றிலுமில்லாமல் ஒழிப்பது தங்களை மேற்கொண்டு செல்ல வலியில்லாத நல்வினை தீவினைகளே; விடுத்து போவது வீழிமிழலைக்கே - பொருட்பற்று உயிர்ப்பற்றுக் களாலாகிய உலகப்பற்றுக்களை அறவேஒழித்து விட்டு வழிபடுவதற்குப் போவதாயுள்ள இடமானது சிவபெருமான் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருவீழிமிழலை என்னும் தலமே.

(விளக்கம்) ஏறு எடுத்த வெல்கொடியான் தமர் - எடுத்த என்பது எடுக்கப்பட்ட என்னும் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளில் வந்தது, ஏற்றுக் கொடியானது ஆன்மாக்களைப் பசுபாசங்களினின்று நீக்கும் செயலுக்குக் குறியீடாய் விளங்குகிறது, அரசனொருவனுடைய கொடியானது அவன் கீழ் வாழுங் குடிகளைக் காத்தலுக்குக் குறியீடாயிருத்தல் போல. சிவபெருமானுடைய ஐந்தொழிற் செயலுக்கு என்றும் தோல்வியில்லை யாதலின் வெல்கொடி என்றார். வெல்கொடி முக்காலத்துக்கும் பொதுவான வினைத்தொகை. தம்+அர்=தமர் - தம்மவர் அதாவது உறவோர் - யாவராயினும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் அத்துவிதமாய்க் கலந்துள்ள அடியார்களெல்லாம் அவனுக்குத் தமராவர். உடுப்பர் கோவணம் உண்பது பிச்சையே - ஓடும் பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் அடியார்கள் உலகிலுள்ள காலத்தில் அவர்களால் விரும்பத்தக்கது பிறிது ஒன்றுமில்லை யாதலின், உடுப்பர் கோவணம் உண்பது பிச்சையே என்றார். அவர்கள் விரும்புவது மெய்ஞ்ஞானச் செல்வம் ஒன்றுமே; பிச்சை - பிச்சைச் சோறு; ஆகுபெயர். கெடுப்பதாவது கீழ்நின்ற வல்வினை - பழைய வாசனைபற்றி ஒரோ வழி பிராரத்துவ வினை உடம்புள்ளவரை வந்து அடியார்களைத் தாக்குதலும் கூடுமாதலின் வல்வினை என்றார் - வல்வினையாயினும் அடியார்களை மேற்சென்றெழுக வலியிலது ஆதலின் கிழ்நின்ற வல்வினை என்றார். அவ்வாறு தங்கள்மேல் எழும் வல்வினையையும் நசிக்கச் செய்வார் என்பார், கெடுப்பதாவது கீழ்நின்ற வல்வினை என்றார். "தன்னையறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள் முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பர்கள்" என்றார் திருமூலர். விடுத்துப்போவது வீழிமிழலைக்கே - இது உலகப் பற்றுக்கள் என்ற சொற்களை அவாவி நிற்பதால் அவைகளை வருவித்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. ஏ - பிரிநிலைப் பொருள் குறிக்கிறது.

விடையான்விரும்பி என்னுள்ளத் திருந்தான்இனி நமக்கிங்
கடையா அவலமரு வினைசாரா நமனையஞ்சோம்
புடையார் கமலத்தயன் போல்பவர் பாதிரிப்புலியூர்
உடையானடி யாரடியடி யோங்கட் கரியதுண்டே. ௬௪

(உரை) எனது உள்ளத்து-என்னுடைய உள்ளத்தில்; விடையான் விரும்பியிருந்தான் - எருதினை ஊர்தியாக உடைய சிவபெருமான், உவந்து வீற்றிருக்கின்றான் (அவ்வாறே அவன் பிற அடியார்களுடைய உள்ளங்களிலும் வீற்றிருக்கின்றான் என்று நான் அறிகின்றேன்); நமக்கு இங்கு இனி - அதனால் அடியார்களாகிய நமக்கு இந்த உலகத்தில் இனிமேல்; அருவினை சாரா - முன் நம்மைவிட்டு நீங்குவதற்கு அரியனவாயிருந்த நல்வினை தீவினைகள் நம்மைச் சாராமல் நீங்கிவிடும்; அவலம் அடையா - வினையின்மையால் எவ்வகைத் துன்பங்களும் நம்மை அணுகா; நமனை அஞ்சோம் - நமனுக்கும் பயப்படமாட்டோம்; படையார் கமலத்து அயன்போல்பவர் - (தண்டில்) துளையுடைய தாமரை மலர்மேலிருக்கின்ற அயனுக்கு ஒப்பான அந்தணர்கள் வாழ்கிற; பாதிரிப்புலியூர் உடையான் - திருப்பாதிரிப்புலியூரில் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற ஆண்டவனுடைய; அடியார் அடி அடியோங்கட்கு - அடியார்களுடைய திருவடிகளுக்கு ஆட்பட்டொழுகுகின்ற அடியார்களாகிய எங்களுக்கு; அரியதுண்டே - கிடைத்தற்கு அரியபொருள் ஒன்றுமில்லை.

(விளக்கம்) இப்பாட்டில் திருநாவுக்கரசு அடிகள் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச் சேரப்பெற்ற அடியார்களுடைய அளப்பருந்தன்மையைக் கூறுகின்றார். விடையான் விரும்பி என் உள்ளத்திருந்தான் - விரும்பியென் னுள்ளத்திருந்தான் என்றதனால் அடிகள் மும்மலங்களினின்றும் நீங்கி அயரா அன்பின் அத்துவிதமாய் அரன்

கழல் அடைந்தார் என்பது பெறப்பட்டது. பசுகரணம் முற்றிலும் நீங்கிச் சிவகரணமாய் மாறிய தூய உள்ளத்திலேதான் சிவபெருமான் விரும்பி வீற்றிருப்பர் என்பது பெறப்பட்டது. நமக்கு இங்கு இனி அருவினை சாரா - மேலே அடிகள் என்னுள்ளத் திருந்தான் என்று தம்மை மாத்திரம் ஒருமையிற் கூறிப் பின் அதனால் நமக்கு அருவினைசாரா என்று பிறஅடியார்களையும் சேர்த்துப் பன்மையிற் கூறியது, அடிகள் தமது உள்ளத்தில் இறைவனுடைய வியாபகத்தன்மையை அத்துவிதமாய்க் காணுங்கால் அவ் வியாபகத்தன்மையில் விளங்குகின்ற பிறஅடியார்களையும் தமது வியாபக உள்ளத்தில் காணுதல்பற்றியாகும். "தூயஞான நாட்டம்பெற்ற பின் யானும் நின்பெருந்தன்மையுங் கண்டேன்; காண்டலும் என்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டேன்" என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையிற் கூறியிருக்கின்றமை காண்க. தூயமெய்ஞ்ஞானம் பெற்றபின் வினை சார்தற்கு இடமில்லை யாதலின், அருவினை சாரா என்றார். வினை சாதிபொருமையாய் நல்வினை தீவினைகளைக் குறிக்கின்றது ஆதலின் சாரா என்ற பன்மைவினை கொண்டது. அவலம் அடையா - நல்வினை தீவினைகளே உலகிலுள்ள இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமாகலின் வினை நீங்கின காரணத்தால் துன்பங்களு மிலவாயின. பேரின்பத்தை நோக்க நல்வினையால் வரும் சிறிய இன்பமும் துன்பத்தோடு வைத்து எண்ணப்படுகின்றது. அவலம் - சாதி யொருமைப் பெயராய் உலகிலுள்ள பல துன்பங்களையும் குறிக்கின்றது ஆதலின் அடையா என்ற பன்மை வினைகொண்டு முடிந்தது. நமனை (உம்) யஞ்சோம் - சிறப்பு உம்மை தொக்கி நின்றது. சிவன் திருவடிகளை உலகிலுள்ளபொழுது சேர்ந்த அடியார்களிடத்தில் நமனால் செய்யக் கடவதொன்றுமில்லை யாதலால் நமனை யஞ்சோம் என்றார். நமனை - நமனுக்கு - வேற்றுமை உருபு மயக்கம். அடியார் அடி அடியோங்கட்கு - அடி + ஓம் + கள் + கு - அடியோங்கட்கு ஓம் - தன்மையன்மை விகுதி. கள் - விகுதிமேல் விகுதி. கு - நான்காம் வேற்றுமை உருபு "தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்" எம்மையும் உடையார் ஆதலின் அடிகள் அடியார் அடி அடியோங்கட்கு என்றார். "இங்கள் முடியா ரடியா ரடியோமேன்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தி யுடையோரே" என்ற சிவஞானசித்தியார் 12-ம் சூத்திரம் கூ-வது பாட்டுக் கூறுதல் காண்க. அரியது உண்டே - இங்கே ஏ எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது. குறைவிலா நிறைவாகிய சிவபெருமான் திருவடியைச் சேரப்பெற்ற அடியார்கள் யாதொரு குறைவு மிலர் ஆதலின் அரியதுண்டே என்றார். அடிகள் திருமறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் 5-வது பாட்டில் "சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம் - ஒன்றினுற் குறை யுடையோமல்லோம்" என்று கூறி அருளினர். இந்தப் பாட்டில் அடிகள் நமனை அஞ்சோம் என்றதனால் சிவபெருமானுடைய சத்துத்தன்மையையும், அருவினைசாரா என்றதனால் அவனுடையசித்துத்தன்மையையும், அவலம் அடையாஎன்றதனால் அவனுடைய ஆநந்தத் தன்மையையும் தம்மிடத்தில் விளங்கப்பெற்றார் என்பது கூறப்பட்டது. மேலே 90-வது பாட்டிற் கூறப்பட்ட எண்குணங்களின் வெளிப்பாடுகளும், 91-வது பாட்டிற் கூறப்பட்ட ஆறுகுணங்களின் வெளிப்பாடுகளும் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்ட இறைவனுடைய சத்து சித்து ஆநந்தம் (உண்மை அறிவு இன்பம்) என்னும் மூன்று குணங்களின் வெளிப்பாடுனாயடங்கும்.

எவரேனுந் தாமாக விலாடத்திட்ட
திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டாலுள்கி
உவராதே அவரவரைக் கண்டபோது
உகந்தடிமைத் திறம்நினைந்தங் குவந்துநோக்கி

இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்றுசொல்லி
இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமேபேணிக்
கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே
கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே. கூரு

(உரை) விலாடத்து திருநீறும் சாதனமும் இட்ட எவரேனும் - நெற்றியில் திருநீறும் (கழுத்தில்) கண்டியும் தரித்த அடியார்கள் எவராயிருந்தாலும்; கண்டால் - அவர்களைக் கண்டால்; அவர் அவரைக் கண்டபோதே - அந்த அந்த அடியார்களைக் கண்ட அந்நேரத்திலேயே; உவராதே தாமாக உள்கி உகந்து - அவர்கள் உடலிற் காணப்படும் ஏதாயினும் ஒரு குற்றத்தைப் பார்த்து அருவருக்காமல் திருநீறும் கண்டியும் தரித்த அவர்களது திருவேடத்தை மாத்திரம் சிவபெருமானுடைய திருவேடம் என்று தமக்குள்ளே தாமாக நினைந்து அகமகிழ்ந்து; அடிமைத்திறம் நினைந்து அங்கு உவந்து நோக்கி - புறவேடம் குறிக்கிறபடி அவர்கள் சிவபெருமானுக்கு மீளா அடிமைகளாய் ஆட்பட்டிருக்கும் தன்மையை உள்ளத்திலே நினைந்து, அந்நினைப்பினாலே உள்ளத்திலே மகிழ்ந்து அவர்களைப் புறத்திலே பார்த்து; இவர் தேவர் அவர் தேவர் என்று சொல்லி இரண்டு ஆட்டாது ஒழிந்து - சிலரைக் குறிப்பாகச் சுட்டி இவர் சிறந்த அடியார் அவர் சிறந்த அடியார் என்று வேற்றுமை பாராட்டி இரண்டு தன்மைப்படப் பேசாது, அவ்வாறு பேசுதலைத் தவிர்ந்து; ஈசன் திறமே பேணி - அவர்கள் எல்லாரையும் ஒரு தன்மையாகச் சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் என்று மாத்திரம் நினைந்து அவர்களிடம் அன்பு செய்து; கவராதே தொழும் அடியார் நெஞ்சினுள் - ஒருப்பட்ட கருத்தை உடையவராய் வணங்குகின்ற சீவன் முத்தர்களாகிய அடியார்களுடைய உள்ளத்தினுள்; கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாம் - திருக்கன்றாப்பூரில் திருக்கோயில் கொண்டருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருந்தருளுதலை நாம் காணலாம்.

(விளக்கம்) சிவஞானபோதம் 12-வது சூத்திரம் கூறுகிறபடி இந்தத் தேவாரப் பாட்டு சீவன்முத்தர்கள் தாங்கள் அடையப்பெற்ற அத்துவித நிலையினின்று, மெல்லிதாகிய எஞ்சிநிற்கிற பிராரத்த வினையாற்றாக்கப்பட்டு வழுவாதிருக்கும் வண்ணம், அடியார்கள் திருவேடத்தைக்கண்டு அவர்களை அரன் எனத் தொழல்வேண்டும் என்று கூறுகின்றது. மேலே 85 முதல் 88 வரையுள்ள நான்கு தேவாரப்பாட்டுகளில் முறையே சரியையாளர், கிரியையாளர், யோகிகள், ஞானிகள் வழிபட்டு அருள் விளக்கம் பெற்ற திருக்கோயிலை அரனெனச் சீவன்முத்தர்கள் தொழல்வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. இறைவன், எல்லா உயிரில் பொருள்களிலும் உயிர்ப்பொருள்களிலும் நிறைந்திருப்பினும், மந்திர நியாசம் பெற்றும், அருச்சகர்களாலும் அடியார்களாலும் வழிபடப் பெற்றும் அருள்விளக்கம் பெற்றிருக்கிற உயிரில் பொருளாகிய சிவலிங்கவடிவிலும், சிவோகம்பாவனை செய்தும், அஞ்செழுத்தோதியும், உள்ளமாகிய குறியில் வைத்து இறைவனை வழிபட்டும் மலத்தொடக்கு நீங்கி அருள் விளக்கப்பெற்றிருக்கிற உயிர்ப்பொருளாகிய அடியார் வடிவிலும் இறைவன் சிறப்பாய் வீற்றிருக்கின்றான் என்பதுபற்றித் திருக்கோயிலும் திருவேடமும் சீவன்முத்தர்களுக்குச் சிறந்தவழிபாட்டிடங்களாய்க் கூறப்பட்டன. ஏனையோர்கள் சிவனை மறவாதிருத்தற்கு அவ்விடங்களில் வழிபடல்வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். எவரேனும் என்றதனால் சாதி குலம் பால் நிறம் முதலிய எவ்வகைய உலகவேற்றுமைகளும் பாராட்டக்கூடாது என்பது பெறப்படுகின்றது. சாதனம் - அடையாளம்; உருத்திராக்கமாலை கருணைக்கு அடையாளமாயிருத்தலின் அது இங்கே கண்டியைக்குறிக்கிறது. அவர் அவரைக் கண்டபோதே திருவேடத்தைக் காண்டலும் அத்திருவேடத்தோடு தொடர்புடைய சிவபெருமானுடைய நினைவு சமாதியை விட்டுப் பிரிந்த காலத்தில் ஒரோவழி மறந்திருக்கும் சீவன் முத்தர்களுடைய உள்ளத்தில் உடனே எழல்

வேண்டும் என்பார் கண்டபோதே என்றார். உவராதே தாமாக உள்கி - உகந்து - உவர்த்தல் - அருவருத்தல். திருவேடத்தை ஒழிந்து உறுப்புக்குறை, அழுக்கு உடல் முதலிய குற்றங்களை மனதிலே நினைத்தல்கூடாது என்பார், உவராதே உள்கி உகந்து என்றார். தாமாகஎன்ற அடைமொழியை 'விலாடத் திட்ட' என்பதனோடாவது 'கண்டால்' என்பதனோடாவது சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமில்லையாதலின், 'உகந்து' என்பதனோடு சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. பிறர் நினைப்பூட்டாமல் தாமாக இயல்பில் நினைந்து அகமகிழல் வேண்டும் என்பார் தாமாக உள்கி உகந்து என்றார். சிவபெருமான் திருவேடத்தைத் தாங்கியிருக்கிற அடியாரைக் கண்டவுடன் அவரைச் சிவபெருமான் தமர் என்று நினைந்து மகிழல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. அடிமைத்திறம் நினைந்து அங்கு உவந்து நோக்கி - திருவேடத்தைக்கண்டு நினைந்து மகிழ்ந்தபின் அத்திருவேடம் குறிக்கிற ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்புக் கருத்தைச் சீவன்முத்தர்கள் நினைந்துதாம் சிவபெருமானுக்கு ஆட்பட்டு நிற்கும் அத்துவித நிலையை அத்திருவேடக் கருத்திற் கண்டு நினைந்தும் சிவபெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் அத்திருவேடமுடைய அடியார்களுக்கு "தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார் - எம்மை உடையார்" என்றும் முறைமைபற்றித் தாங்களும் ஆட்பட்ட அடியார்கள் என்று நினைந்து மகிழ்தல் வேண்டும் என்பார் அடிமைத்திறம் நினைந்து அங்கு உவந்து நோக்கி என்றார். இவர் தேவர் அவர் தேவர் என்று சொல்லி இரண்டு ஆட்டாது - தேவர் - இறைவனது அருள்விளக்கமுடையவர். ஆட்டாது உரையாடாது; ஆட்டாது—ஆடு+ஆ+த்+உ (வினையெச்சவிகுதி) டகரவொற்றிரட்டித்து ஆட்டாது என்றாயிற்று. இருதன்மைப்படப் பேசுதல் சீவன்முத்தர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிற் பற்றியிருக்கும் கருத்தொருமைப்பாட்டுக்குத் தடையாயிருக்குமாதலின், இரண்டு ஆட்டாது என்றார். ஈசன் திறமேபேணி - ஈசன் திறம் பேணுதல் - அடியார்களை ஆன்மாக்களாகக் கருதாது அவர்கள் வேடத்தாலும் சிவோகம் பாவனை செய்தலினாலும் தங்கள் இருதயத்தானத்தில் ஒரு குறியின்கண் வைத்து சிவனைக் கூடும் செயலாலும் சிவனே யாவர் என உவந்து நினைத்தல். ஏ-தேற்றம். ஈசன் திறம் இறைவனுடைய மாறுதலில்லாத தன்மை. கவராதே தொழும் அடியார் - கவர்தல் - பிரிதல். அவர் தேவர் இவர் தேவர் என்று இரண்டுபடப் பேசுதலினாலுண்டாகும் மனவேற்றுமை; இந்த மனவேற்றுமை மன ஒருமைப்பாட்டுக்கு மாறாய் சீவன்முத்தர்களுடைய அத்துவித நிலையை வழுவச்செய்யுமாதலின் கவராது தொழும் அடியார் என்றார். கவராது தொழுதல் என்பது யாதொரு வேற்றுமையும் மனதில் நினையாமல் அடியார்களைச் சிவனே என்றும் சிவனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கிற அடியார்களுக்குத் தாங்களும் அடிமைகள் என்றும் ஒருமைக்கருத்துடன் நினைத்து வணங்குதல். நெஞ்சிலுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாம்-இப்பேர்ப்பட்ட சீவன்முத்தர்களாகிய அடியார்களுடைய உள்ளத்தில் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து அவர்களைத் தானாக்கி அத்துவித நிலையிற் கலந்து விளங்கி யிருப்பன் ஆதலின் அவ்வுள்ளத்தில் திருக்கன்றாப்பூர் சிவலிங்கப்பெருமானைக் காணலாம் என்றார். படமாடும் திருக்கன்றாப்பூர்க்கோயிலில் தாவரவடிவில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான், நடமாடும் கோயிலாகிய அடியாருடைய தூய உள்ளத்திலும் வீற்றிருப்பன் என்பது கூறப்பட்டது. இக்கருத்து, மேலே 80-வது பாட்டிலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. நடுதறி - வினைத்தொகை. ஒரு அன்பர் வழிபாட்டிற்காக நடப்பட்ட கட்டை அவ்வன்பர் அன்பினால் சிவலிங்கமாக மாறியதாகத் திருக்கன்றாப்பூர்த்தல புராணம் கூறும் என்பர். ஆகவே நடுதறி என்பது சிவலிங்கப்பெருமான் என்ற பொருள்பட வந்தது.

கருவனே கருவாய்த் தெளிவார்க் கெலா
மொருவனே யுயிர்ப்பா யுணர்வாய் நின்ற

திருவனே திருவீழி மிழலையுட்
குருவனே யடியேனைக் குறிக்கொளே. ௬௬

(உரை) கருவனே - உலகம் தோன்றுதற்கு நிமித்தகாரணனு யிருக்கிறவனே; கருவாய் தெளிவார்க்கு எலாம் - உன்னை முழுமுதற் கடவுளாகத் தெளிவாய் அறிந்தவர் கள் எல்லாருக்கும்; ஒருவனே - ஒப்பற்ற தனிப்பொருளாயிருக்கிறவனே; உயிர்ப் பாய் - (உம்) இயங்குகின்றஉடலில் மூச்சாயும்; உணர்வாய் (உம்) - உயிரில் இயங்கு கின்ற உணர்வாயும்; நின்ற திருவனே - என்னுள்ளே நிலையாய் நிற்கின்ற அருட் சத்தியை உடையவனே; திருவீழிமிழலையுள் குருவனே - திருவீழி மிழலையில் திருக் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி எல்லா உயிர்களுக்கும் அறியாமைக் காலத்தில் அறிவா யுள் நின்றுணர்த்தியும், பருவம் வந்த காலத்தில் புறத்திலே மானுட வடிவில் வந்து அறிவுணர்த்தும் குருவாயுள்ளவனே; அடியேனை (உம்) குறிக்கொள் - ஆண்டானுகிய உன்னால் ஆட்கொண்டருளப்பெற்ற அடிமையாகிய என்னையும் ஒருவனுகக் குறி வைத்துஅடியார் கூட்டத்திற் சேர்த்துக் காத்தருள்வாய்.

(விளக்கம்) கருவன் - கரு+அன் - கரு - நிமித்தகாரணம் (Efficient cause) இறைவன், உலகம் தோன்றல் வேண்டுமென்று சங்கற்பித்த பொழுது முதற்காரண மாகிய மாயையிலிருந்து உலகம் தோன்றலால் கருவனே, என்றூர். ஏகான்மவாதிகள் உலகம் தோன்றுதற்கு முதற் காரணனுயிருக்கிறவனும் இறைவனே என்று பிழைபடக் கூறுவர். கருவாய்த் தெளிவார்க்கு எல்லாம் ஒருவனே - எல்லாம் என்பது எலாம் எனக் குறுகியது. தெளிதல் என்பது உறுதியானபடி உள்ளத்திற் றெளிந்து அறிதல். இந்தத் தெளிவு அறிவு இறைவனுடைய சிறப்பு இயலை அவனோடு இரண்டறக் கலந்து உணர்கிறவர்களுக்கு மாத்திரம் உண்டாகும். அவர்களே, முழுமுதற் கடவு ளாகிய இறைவனே ஐந்தொழில்களையும் செய்கிறவன் என்று அறிவார்கள். இறைவ னுடைய பொது இயலைமட்டும் அறிகின்ற ஏனையோர் படைத்தல் முதலிய ஐந் தொழில்களில் ஒவ்வொரு தொழிலைச் செய்யும் மூர்த்தியையே கடவுள் என்று கொள் வர், அத்தொழிலைச் செய்யும் மூர்த்திகளுக்கு மேல் அவர்களுக்கு அறிவு செல்லாது ஆகலின்; அவர்கள் உலகிற்கு முழுமுதற் கடவுள் ஒருவனே என்ற உண்மையையும் அவன் இலக்கணத்தையும் அறியாது அம்மூர்த்தி பெரியர் இம்மூர்த்தி பெரியர் என்று கூறிப் பிணக்குவர் ஆதலின், அடிகள் கருவாய்த் தெளிவார்க்கெலாம் ஒருவனே என் றூர். தெளிவார்க்கு எலாம் - தெளிந்த எல்லாருக்கும். இந்தச் சொற்றொடரால் பெறப் படும் கருத்தால் இப்பாட்டு அணைந்தோர் தன்மையின்கீழ் வைக்கப்பட்டது. உயிர்ப்பாய் உணர்வாய் நின்ற திருவன் - நிற்கின்ற என்பது தெளிவுபற்றி நின்ற என வந்தது. திரு+அன் - திருவன் - அருளாகிய சத்தியை உடையவன். உயிர்ப்பு - சுவாசம்; மூச்சு. அருட்சத்தி இயக்காமல் உடலில் உயிருக்கு ஆதாரமா யிருக்கிற மூச்சு நிகழவும், உயிரில் இறைவனை உணரச் செய்தற்குக் காரணமாயுள்ள உணர்வு நிகழவும் கூடா ஆதலின் உயிர்ப்பாயுணர்வாய் நின்ற திருவனே என்றூர். அருட்சத்தி எப்பொழுதும் நீங்காமல் நிற்றலின் நின்ற திருவனே என்றூர். குருவனே - இறைவனே எல்லா உயிர்களுக்கும் அறியாமைக் காலத்தில் உள்நின்று உணர்த்தியும் பருவம் வந்த காலத் தில் புறத்தே மானுட வடிவில் வந்து அறிவுரை உணர்த்தியும் நலமருளிச் செய்கின்ற ஆசாரியனுய் வருதலின் குருவனே என்றூர். அடியேனை என்பதில் உம் தொக்கி நின் றது, இழிவு சிறப்பு உம்மை.

இங்ஙனம்வந் திடர்ப்பிறவிப் பிறந்தயர்வே னயராமே
அங்ஙனம்வந் தெனையாண்ட அருமருந்தென் னாரமுதை

வெங்கனல்மா மேனியனை மான்மருவுங்கையானை
எங்ஙனம்நான் பிரிந்திருக்கே னென்னாரு ரிறைவனையே. ௬௭

(உரை) இங்ஙனம் வந்து இடர்ப்பிறவி பிறந்து அயர்வேன் - நான் கைலாயமலையில் கமலனி அனிந்திதை என்னும் உமாதேவியாருடைய இரண்டு சேடியப் பெண்களையும் மனதில் நினைத்ததால் நிலவுலகில் வந்து துன்பம் நிறைந்திருக்கிற மானுடப் பிறவியில் பிறந்த காரணத்தை மறந்து திகைத்துக்கொண்டிருந்தவனாகிய என்னை; அயாமே - அம்மறதியினின்று நீங்கி (நான் அடையப்போகும் உலக வாழ்வு இன்னது என்று அறியும்படி); அங்ஙனம் வந்து என்னை யாண்ட என் அருமருந்து ஆர்அமுதை - திருவெண்ணெய்நல்லூரில் ஆதி சைவ அந்தணன் கோலங்கொண்டு வந்து ஆவண ஓலை காட்டி நான் செய்யப் புகுந்த மணத்தைத் தடுத்து என்னை அடிமையாக அருள்செய்து ஆண்டுகொண்ட எனக்கு அருமையான மருந்துபோல்வானும் இனிமை நிறைந்த அமுதுபோல்வானும்; வெங்கனல் மா மேனியனை - வெம்மையான அனலுருவான பெருமை பொருந்திய திருமேனியை உடையவனும்; மான்மருவும் கையானை - தனது வலது கையில் தாருகாவனத்து இருடிகளால் ஏவிவிடப்பட்ட மான் ஒன்றை உடையவனும்; என் ஆரூர் இறைவனை - எனக்கு இவ்வுலகில் பல இன்ப நலங்களைச் செய்து திருவாரூரில் எழுந்தருளி இருக்கிற புற்றிடங்கொண்ட பெருமானுமாகிய சிவபெருமானை; நான் எங்ஙனம் பிரிந்திருக்கேன் - நான் எவ்வாறு பிரிந்திருக்க முடியும்? (பிரிந்திருக்க முடியாதபடி).

(விளக்கம்) இந்தப் பாட்டு அடங்கிய தேவாரப் பதிகம் சுந்தரமூர்த்தி அடிகளால் எந்தச் சமயத்தில் பாடப்பட்டது என்பதற்கு மேலே 64-வது பாட்டிற்குக் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிக் குறிப்பைக் கொள்க. இங்ஙனம் அங்ஙனம் - இந்த இரண்டு சுட்டுப் பெயர்ச் சொற்களும் அறிசுட்டுக்களாய்ப்பதவுரையிற் கூறப்பட்டபடி சுந்தரமூர்த்திஅடிகளுடைய வாலாறு நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கின்றன. அடிகள் தமது மனது உணர்வுகளிலுள்ளன வற்றை வெளியே இங்ஙனம் அங்ஙனம் என்று கூறுகின்றார். அணிமையைக் குறிக்கிற இங்ஙனம் நிலவுலகிற் பிறந்ததையும்,சேய்மையைக் குறிக்கிற அங்ஙனம் இறைவன் உலகிற்கு வந்து ஆண்டருளினதையும் குறிக்கின்றன. அடிகளுடைய வரலாறு தெரிந்தவர்களுக்கு அவை இன்ன என நன்கு விளங்குமாதலின், அந்நிகழ்ச்சிகள் சுருங்கிய பாட்டிற் கூறப்படவேண்டாவாயின. அயர்வேன் - அயர்தல் - மறத்தல், என்ன காரணத்தினால் இந்தத் துன்பமுள்ள மானிடப் பிறவி வந்தது என்பதை யறியாது மறந்திருத்தல்; கைலாய மலையிலிருந்தபொழுது அறிந்திருந்தும், மானுடப் பிறவிக்கு வந்தபின் அறியாதிருந்ததனால் அயர்வேன் என்றார். அயாமே - மறவாமல் - அதாவது மறதியினின்று நீங்கி அறியும்படி. என் அருமருந்து ஆர் அமுது - இறைவன் பிறவி நோயைத் தீர்க்கிறவன் ஆதலின் அருமருந்து என்றும், பிறவி நோயைத் தீர்ப்பதுடன் பேரின்பமும் அளிக்கின்றவன் ஆதலின் ஆர் அமுது என்றும் அடிகள் உவமைகள் கூறினார். இறைவனாலன்றி வேறுவழியில் நீங்காத பிறவிநோய் என்பார் அருமருந்து என்றும். தெவிட்டாதிருக்கிற நிலையான பேரின்பம் அளிக்கிறவர் என்பார் ஆர் அமுது என்றும் அவர் அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினார். அருமருந்து மலநீக்கத்துக்கும் (Negative aspect) ஆர்அமுது இன்பவிளக்கத்துக்கும் (Positive aspect) உவமைகளாய் வந்தன. என்ஆரூர் இறைவனை நான் எங்ஙனம் பிரிந்திருக்கேன் - அகமும் புறமும் ஒரு தன்மைக் காட்சியுள்ள அடிகள் அகத்தில் எப்பொழுதும் சிவபெருமானை அவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நினைந்துகொண்டிருத்தல்போல் புறத்திலும் தமக்கு நீண்டகாலம் பழக்கமுள்ள திருவாரூர்க் கோயிலில் வீற்றிருக்கின்ற புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் பிரிந்திருத்தல் தம் மனதுக்கு முடியாதிருக்குந் தன்மை

யைக் கூறுவார் எத்தனைநாள் பிரிந்திருக்கேன் என்றார். பிரிந்திருக்கேன் என்பதற்கு மேலே 64-வது பாட்டின்கீழ் எழுதப்பட்ட விளக்க உரையைக் கொள்க.

மறிசேர் கையினனே மதமாவுரி போர்த்தவனே
குறியே என்னுடைய குருவேயுன் குற்றேவல் செய்வேன்
நெறியே நின்றடியார் நினைக்குந் திருக்காளத்தியுள்
அறிவே யுன்னையல்லா லறிந் தேத்த மாட்டேனே. ௯௮

(உரை) மறிசேர் கையினனே - மானை ஏந்திய வலதுகையை உடையவனே; மத மா உரி போர்த்தவனே - தாருகாவனத்து இருடிகள் ஏவிவிட்ட மதம் பொருந்திய யானையினது தோலை உரித்து உடல்மேல் போர்த்துக்கொண்டவனே; குறியே - நான் அடையப்பெறும் பேரின்பப் பேற்றிற்குக் குறியாக இருக்கிறவனே; நெறியே - அக் குறியை அடைய வழியாயு மிருக்கிறவனே; என்னுடைய குருவே - நான் பேரின்பம் அடைதற்கு எனக்கு அறிவுரை உணர்த்தி வழிகாட்டுகின்ற குருவாய் இருக்கிறவனே; உன் குறு ஏவல் செய்வேன் - ஆண்டானாகிய நீ எனக்குப் பணித்த சிறிய ஏவல் வினைகளை அடிமையாகிய நான் உவந்து செய்வேன்; நின் அடியார் நெறியே நின்று நினைக்கும் - நினது மெய் அடியார்கள் அருள் அறிவு வழியில் நிலைபெற்று நின்று நின்னை மனதினால் நினைந்து வாக்கினால் வழுத்திக் கைகளினால் வணங்குகின்ற; திருக்காளத்தியுள் அறிவே - திருக்காளத்தியில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்ற மெய் அறிவுப் பொருளே; உன்னையல்லால் அறிந்து - உன்னையன்றி வேறொருவரையும் முழுமுதற் கடவுளாக நினைந்து; ஏத்தமாட்டேன் - நான் வழிபடமாட்டேன்.

(விளக்கம்) குறி - மக்கள் பேரின்பமடைதற்கு இறைவனுடைய திருவடிப்பேறு குறியாயிருத்தலின் குறியே என்றார். நெறி - அக்குறியை அடைதற்கு இறைவனால் வேதாகமங்கள் முதலிய கலைகளில் சமயங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலின் நெறியே என்றார். அதுவன்றி இறைவனுடைய பொது இயலில் அமைக்கப்பட்ட திருவடிவங்களும் அவனை அடைதற்கு நெறியாயிருக்கின்றன. "நெறியே யென்னும் நெறிநின்றவர்கள் நினைக்கின்ற நீதி வேதாந்த நிலைக் குறியே யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங் குலாத் தில்லை யம்பலக் கூத்தனையே" என்று திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பாவிற் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க. அடியார் நெறி நின்று நினைக்கும் - நெறியானது இங்கே அருள் நெறி. அடியார்கள் திருவருளின் வழி அல்லது ஒன்றனையும் செய்வாரல்லர், ஆதலின் நெறிநின்று நினைக்கும் என்றார். அறிவு - அறிவுப்பொருளா யிருக்கிறவன், உயிர்களிடம் அறிவு விளங்கிப் பேரின்பமடைதற்கு இறைவனுடைய பேர் அறிவே காரணமாதலின் அறிவே என்றார். உன்னை அல்லால் அறிந்து - அறிந்துவேறொருவரையும் முழுமுதற் கடவுள் என அறிந்து. சுந்தரமூர்த்தி அடிகள், திருஞான சம்பந்த அடிகளை 'வம்பரு வரிவண்டு மணநாற மலரும் மதுமலர்க் கொன்றையா னடியலாற் பேணா எம்பிரான் சம்பந்தன்' என்றருளிச் செய்தனர்.

கடலி னஞ்சமு துண்டிமை யோர்தொழு தேத்த நடமாடி
அடலி லங்கை யரையன் வலிசெற் றருளம்மானமர் கோயில்
மடலிலங்கு கமுகின் பலவின் மதுவிம்மும் வலிதாயம்
உடலி லங்கு முயிருள் ளளவுந் தொழவுள்ளத் துயர்போமே. ௯௯

(உரை) நடம் ஆடி (உம்) - திருச்சிற்றம்பலத்துள் நின்று நடனம் செய்தும்; இமையோர் தொழுது ஏத்த - தேவர்களெல்லாரும் "ஆலால நஞ்சம் எங்களை வருத்தா வண்ணம் காவாய்" என்று தன்னை வணங்கித் துதித்தபொழுது; கடலின் நஞ்சம் உண்டு (உம்) - கடலினின்றெழுந்த நஞ்சை அமுதை உண்டதுபோல உண்டு (தேவர்களைக் காத்தும்); அடல் இலங்கை அரையன் வலி செற்று (உம்) - இலங்கைக்கு அரசனாகிய வலிமையுள்ள இராவணனுடைய வலியைக் கெடுத்தும்; அருள் அம்மான் அமர் கோயில் - உயிர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற தந்தையாகிய சிவபெருமான் திருக் கோயில் கொண்டிருக்கின்ற இடமாயிருக்கிற; மடல் இலங்கு கமுகின் பலவின் - பூ முடிகளோடு கூடிய கமுக மரங்களிலும், பலா மரங்களிலும்; மது விம்மும் வலிதாயம் - தேன் பொழிகின்ற திருவலிதாயம் என்னும் தலத்திலுள்ள திருக்கோயிலை; உடல் இலங்கு உயிர் உள்ளளவும் தொழ - (சீவன் முத்தர்கள் தாங்கள் எடுத்த) உடலில் உயி

னிருக்கும் காலமுழுவதும் ஆன் எனத் தொழுதலினாலே ; உள்ளத் துயர் போம் - தங்களுக்கு உடலூழாய்க் கழிய இருக்கின்ற பிராரத்த வினையால் வரக்கடவதாகிய மனத்துன்பம் சிறிதும் அணுகாது.

(விளக்கம்) நடம் ஆடி - நடனம் ஆடுதல். உயிர்களெல்லாம் மும்மலங்களினின்று நீங்கிப் பேரின்பம் அடைதற்காக இறைவன் அவைகள்மேல் வைத்த பேரருளால் இடைவிடாது செய்துவரும் படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களையும் குறிக்கிறது. ஆடி, என்ற சொல்லின் பின் (உம்) - தொக்கி நின்றது. அவ்வாறு பின் வருகிற உண்டு - செற்று என்ற சொற்களுக்குப் பின் உம் தொக்கி நின்றது ; அவைகளை விரித்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. கடலில் நஞ்சம் உண்டு-நஞ்சம் உண்ணல் உயிர்களைக் காத்தல் செய்யும் அநுக்கிரகத் தொழிலைக் குறிக்கிறது. அடல் இலங்கை அரையன் வலிசெற்று - இராவணனுடைய வலி செற்றல் நிக்கிரகம் மூலமாய் அநுக்கிரகம் செய்தலைக் குறிக்கிறது. நல்லோர்களைக் காத்தற்கும் தீயோரை நல்வழிப்படச் செய்தற்கும் தீயோரைச் செறுதல் வேண்டப்படுவது. இந்தப் பாட்டில் திருஞானசம்பந்த அடிகள் முதலாவது நடனம் ஆடுதல் ஆகிய இறைவனுடைய அருளைப் பொதுமையிற் கூறிப் பின் அதற்குத் துணைகளாயுள்ள தேவர்களைக் காத்தல் அசுரர்களைச் செறுத்தல் ஆகிய இரண்டு சிறப்புத் தொழில்களையும் உடன் கூறினார். மடல் இலங்கு கமுகின் பலவின் மது விம்மும் வலிதாயம் - திருவலிதாயம் என்ற தலத்தின் சிறப்பு. மடல் கமுகின் பூவை மூடி அதனைப் பொதிந்துகொண்டிருப்பது. மடலிலங்கு என்ற அடைமொழி கமுகு என்ற சொல்லை மாத்திரம் தழுவுகிறது. விம்முதல்-கமுகம் பூவிலிருந்தும் பலவின் சுளையிலிருந்தும் தேன்வெளிப்படுதல். உடல் இலங்கு உயிர் உள்ளனவும் தொழ உள்ளத்துயர்போம் - உடல் என்பது இங்கே தூல உடலை. தூல உடம்பின்றி உயிர்தூல உலகில் விளங்காது ஆதலின் உடலிலங்கு உயிர் என்றார். உள்ள அளவும் என்பது உள்ளளவும் என அகரம் - தொக்கது - தொகுத்தல் விகாரம். திருவடிப்பேற்றினை அடைந்த சீவன்முத்தர்கள் தங்கள் சமாதி நிலையை விட்டுப் பிரிந்தகாலத்து ஒரோவழி பிராரத்துவ வினைவயத்தால் புறப்பொருட்களின் மேல் விருப்பு வெறுப்புகள் நிகழ்ந்து, அந்நிகழ்ச்சி காரணமாக மாயை மலமும் ஆணவ மலமும் தங்களை உடல் நீங்கும்வரை கூடாதிருத்தற்குத் தங்கள் அறிவு வேட்கை செயல்களை ஆலயத்தை ஆனெனத் தொழுதற்கண் நிகழ்த்தல்வேண்டும் என்பார் உடலிலங் குயிருள்ளளவுந்தொழ என்றார். தொழ என்பது காரணப்பொருளில் தொழுதலினால் என்னும் பொருள்பட வந்தது. உள்ளத்துயர் - உள்ளம்+துயர். மகரவீறு கெட்டு வன்மைக்கிமையாத தகரவொற்றுத் தோன்றி உள்ளத்துயர் என்றாயது பசுகரணம் நீங்கிச் சிவகரணமாய் மாறின சீவன்முத்தர்களுடைய தூய உள்ளத்தில் பிராரத்த வினைபற்றி வரும் மலத்தொடர்பினால் ஒரோவழி அத்துவித நிலையினின்று வழுவுதலினால் உண்டாகும் துன்பம். திருவலிதாயம் ஆலயத்தைத் தொழுதலினால் அத்துவித நிலையில் நின்று வழுவுதல் உண்டாகாது. ஆதலினால் உள்ளத்துயரும் உண்டாகாது என்பது கருத்து. சீவன்முத்தர்களல்லாத உலகர்க்கும் இந்தப் பாட்டின் கருத்துப் பொருந்தும். உலகர்க்குக் கூறும் பொழுது உள்ளத்துயர் என்பதற்கு முற்செய்த தீவினையின் பயனாக உள்ளத்தில் உண்டாகக்கடவதாகிய துன்பம் என்று பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். சீவன்முத்தருக்காயினும் உலகருக்காயினும் துன்பமுண்டாதலுள்ளத்திலே ஆதலின் உள்ளத்துயர் என்றார். ஆலயத்துக்குப்போய் இறைவனை அன்போடு வழிபடுகிறவர்கள் தத்தமக்கு வரக்கடவதாகிய உள்ளத்துன்பத்தினின்று நீங்கி நலம்பெறுவர் என்பது இந்தப் பாட்டிற் கூறப்பட்டபொதுக்கருத்தாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவனார் அருள்முறைத்திரட்டு

மூலமும் உரையும் முற்றிற்று.

இறைவன் இன்னருள் எங்கும் விளங்குக.